

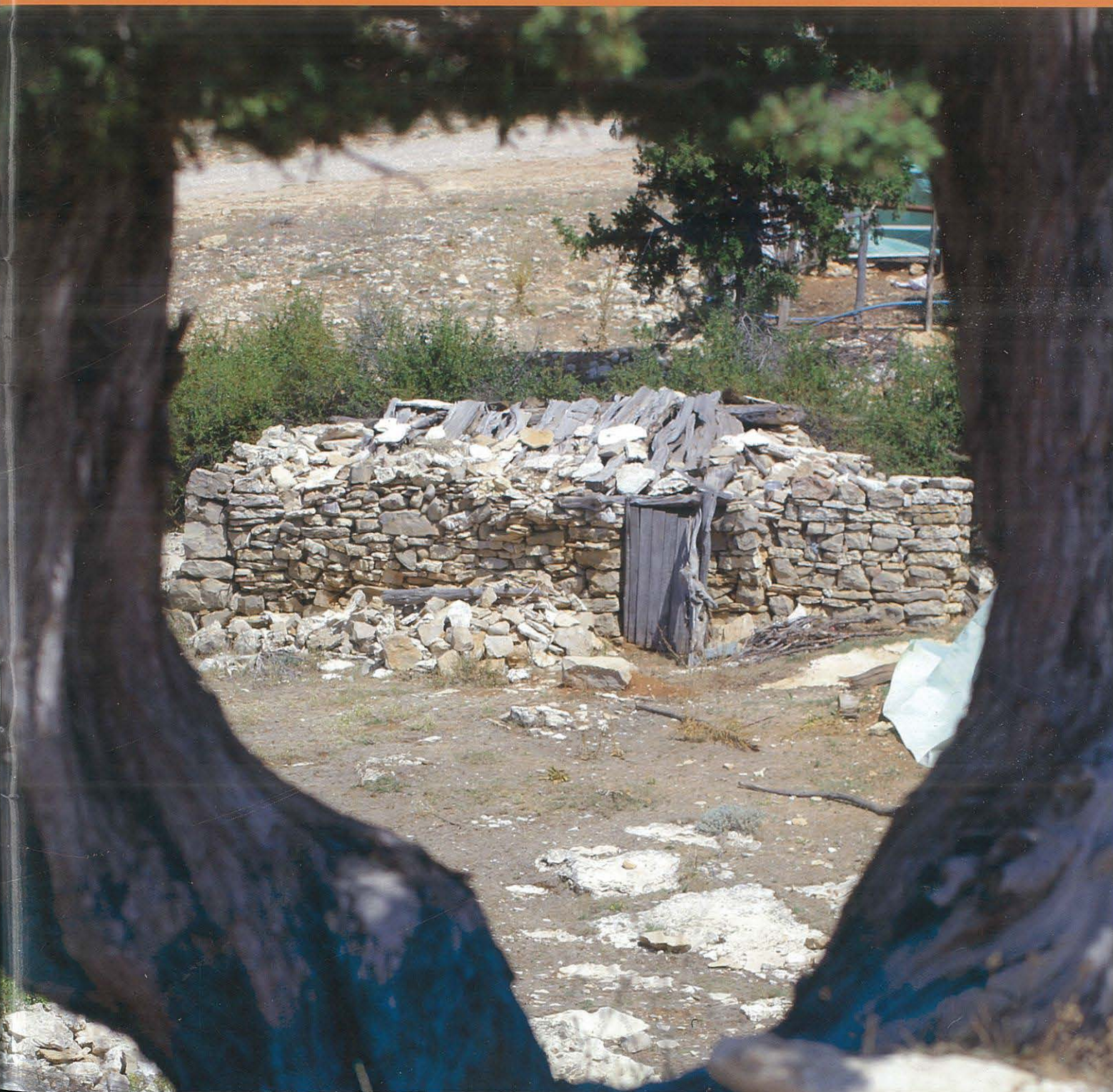
Çetmi

nin

SESİ
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

Eylül - Ekim - Kasım - Aralık 2019 | SAYI: 84

25. ÇETMİLİLER GÜNÜ

BOZDAĞ EMLAK

Kayallerinizi büyütüyoruz!

**Ev, arsa, gayrimenkul alım satımları için
bize ulaşın.**

Mehmet Bozdağ

Gsm: 0 533 387 14 82

Şükran Mah. Karahafızlar Sk.

No: 3 Meram / KONYA

Telefon: 0 332 352 05 96

Yıl 21 | Sayı: 84
Eylül - Ekim - Kasım - Aralık 2019

DÖRT AYLIK YEREL SÜRELİ YAYIN
Çetmililer
Eğitim Kalkınma ve Yardımlaşma
Vakfı Adına Sahibi ve
Yazı İşleri Müdürü
MEHMET BALCI

Genel Yayın Yönetimi
Kerim BOZDAĞ

YAYIN KURULU

Dr. Ali ÖZEL
Şükrü KARACA
Nurettin ÖZEL
Niğmetullah UÇAR
Şeref ÇİLEK
Hasan Ali POLAT

TEMSİLCİLER

Çetmi | Memiş BOZ
Anamur | Orhan CENGİZ
Karaman | M. Akif AKKOCA
Antalya | Yakup YAZICI
İzmir | Ali TOPKARA
İstanbul | Mustafa GÜÇLÜ
Bursa | Selçuk DERE
Fransa | Hüseyin SOLMAZ
88 Fransa | Ahmet SEMERCİ

YAZI VE FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN İRTİBAT

Kerim BOZDAĞ - 0539 232 04 42
e-posta
kerim.bozdog@gmail.com
yeter1ajans@hotmail.com

ZEKAT HESABI (IBAN)

Vakıf Katılım Aziziye Şubesi
TR37 0021 0000 0002 1951 7000 02

BAĞIŞ HESABI (IBAN)

TR64 0021 0000 0002 1951 7000 01

ADRES

Çaybaşı Mh. Karaman Cd. Mesnevi
Konutları No: 88/106 (Akyurt Market
Üzeri) Meram - KONYA
cetmililer_vakfi@hotmail.com
konya.cetmililer.vakfi@gmail.com
Tel: 0332. 351 26 67

TASARIM - BASKI

ÇİMKE

BASIM YAYIN YAPIM REKLAM
VE TURİZM HİZM. LTD. ŞTİ.

Yeni Matbaacılar Sitesi

10453. Sk. No: 25

Karatay - KONYA

0332 342 52 82

BASKI TARİHİ

Ocak 2020

İçindekiler

Kerim Bozdağ	Selam İle...	2
Mehmet Balcı	Çetmililer Günü	3
Çetmililer Vakfı'ndan	Arsa Konusunda Bilgilendirme	5
Hüseyin Gökğün	Hayırda Yarıştık	6
Mehmet Varol	Çetmililerin Pastacılığa başlama Hikayesi	7
Hasan Darcan	En İyi Tad Aldığımız Zamanlar	9
Şükrü Karaca	Teselya'nın Elimizden Çıkışı	10
Çetmili Gençler	Asım'ın Nesli	13
Kerim Bozdağ	Yakup Yazıcı ile...	15
Aramızdan Ayrılanlar		18
Necip Fazıl Kısakürek	Ölüm Güzel Şey	19
Şükrü Karaca	Sinekleri Tüküren Çavuş	20
Şeref Çilek	Bedenin Gıdası	24
Kerim Bozdağ	25. Çetmililer Günü	26
Fadime Bayram	Eşsiz Kahramanım: BABAM	30
Halis Yazıcı	Mustafa Özgül'e Şiir	31
Günsel Aslan Bircan	İğde Çiçeği	32
Halis Yazıcı	Bilirim (şiir)	33
Bir resmin Hikayesi		34
Mehmet Ögüt	Benim köyüm	35
Ali Kocaman	Kurtuluş	36
Nurettin Özel	Hafız (Hikaye)	38
Hüseyin Varol	Nasip	44

Selâm ile...

Kerim BOZDAĞ

Üstümüze aldığımız vazifenin gerektirdiği sorumluluk bilinci ile hareket etmenin gayretindeyiz. **Bizim nazarımızda, bütün Çetmililer aynıdır.**

İstanbul, İzmir, Konya, Bursa, köy veya yurtdışında, nerede olursa olsun, karşılaştığınız her yerde gördüğünüz her Çetmili o an sizin en yakınınızdaki kişidir. Hal hatırınızı sorar, muhabbet edersiniz. Çünkü o kişi ile aranızda geçmişte örülen ve çözülmesi mümkün olmayan bir bağ vardır.

Kim kimdir? diye bir yoklama yapsan muhakkak akrabaları çıkarırsın. Çünkü O en azından, yakınlarını tanıdığın kişidir. İşin gücün varsa hal yoluna koymaya gayret eder, derdin ile dertlenir, üzüntünü gidermeye çalışır.

Böyle bir güzellik her Çetmi'liye yakışan özelliklerdendir. Bugüne kadar kim böylesi hallerle karşılaşmadı ki? Hepimiz her yerde bunları birebir yaşıyoruz.

Dergimiz bundan böyle senede üç defa yayınlanacak. Dört ayda bir dergi çıkacak...

Olsun fark etmez...

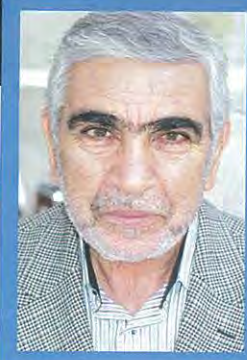
İnsanlar yaşadıkları hayat boyunca bilgiye ihtiyaç duyan varlıklardır. Başka canlılar büyük ekseriyetle doğuştan hafızalarına nakşedilmiş bilgilerin gereğini yerine getirerek yaşarlar. Aklınıza hangi canlı gelire gelsin hepsi adeta, kendilerine bahşedilen görev için programlanmış varlıklardır. Yalnız insanlardır ki, çok uzun bir süre ciddi eğitimden geçer ve hayatları boyunca gerekli veya gereksiz bilgiler ile donanırlar. Bunun için okullar yapılır, öğretmenler yetiştirilir, kitaplar yazılır... Kimlerin nerede nasıl hareket edeceğine dair kurallar ortaya konur. Bu kurallar kimi zaman herkesin uymak mecburiyetinde olduğu 'yasalar'dır... Asırlar boyunca toplumların bünyesine sinmiş davranış şekilleri de yazılı olma-

yan kurallar halinde kendini gösterir. Bunların da kaynağında ilk insan/ilk Peygamber'den bugüne gelen doğruların izleri vardır.

Aramızdan ayrılan insanların geride bıraktığı izler kaybolmasın istiyorsak dergimize değer vermeliyiz. Bu dergi sayfalarında yayınlanmış her kelim, hatta her resmin bir kıymeti vardır. Bugüne kadar çıkarmış olduğumuz her dergide aramızdan ayrılan insanların haberleri yer alıyor.

Bu haberler bize, **"Biz gidiyoruz, siz de geleceksiniz!"** dersi veriyor.

Burada ebediyen kalacakmış gibi hareket etmek yolculuğu yok etmez. Hangi durakta beklersek bekleyelim, ömür biter ve yol biter. Yoldan şikâyet, yolcunun kendine eziyetten başka bir şey değildir. Bizim yolculuğumuzun esaslarını belirleyen kurallar, kaynağını vahiyden alır. **İslam'dan başka teslim olabileceğimiz bir inanç sistemi de yoktur.**

25. ÇETMİLİLER GÜNÜ

Mehmet BALCI
Vakıf Başkanı

Birlikte bu hayır müessesini daha güçlü hale getirelim. İhtiyaç sahiplerine daha çok yardım edelim. Memleket için hayırlı nesiller yetiştirelim.

25. Çetmililer dostluk ve hoşgörü günü gayesine uygun olarak icra edildi. Pek çok kardeşimiz ilgi göstererek hasretle sıla-i rahim için uzak diyarlardan gelerek günümüze ve gecemize iştirak etti. Bu vesile ile, 25. Çetmililer sıla günümüze teşrif eden milletvekilimiz merhum Abdullah Gencer'e, -Allah rahmet etsin- organizasyonda yardımcı olan Taşkent Belediye Başkanı Osman Arı ve personeline, AK Parti Taşkent İlçe Başkanı Mehmet Demirgöl'e, Antalya Konyalılar Derneği Başkanı hemşerimiz Süleyman Üre'ye, Taşkent ve Hadim Karakol

komutanlarımıza ve diğer misafirlerimize, günümüz ve gecemize teşrif eden bütün hemşerilerimize, samimi dilek ve davranışları ve hoş sedası ile güzel bir gece yaşatan sanatçımız Sami Çelik ve saz arkadaşlarına, sunuculuk yapan Ömer Aslan kardeşimize, bütün zorluklarına rağmen Çetmi'nin Sesi dergimizi yayın hayatına hazırlayan Kerim Bozdağ ve yazar kadrosuna, özveri ile çalışan yönetim kurulu üyelerimize, 2018-2019 yıllarında vakfımıza en büyük desteği veren Ali Uslan ve Alpaslan Ünal kardeşlerimize, iş adamlarımıza, kermesimizin açılışı

ve devamı için hizmet verenlere, umre ekilişine iştirak edenlere, kermesimizden alışveriş yaparak ve bağışlarıyla vakfımıza yardım yapanlara, el emeği göz nuru çalışmasıyla hayra vesile olan **yeğenim Meryem'e**, sanat eserine ilgi göstererek hayırdan yarışanlara, her türlü hizmette yanımızda olan tüm dost ve hemşerilere teşekkür ederim. Allah C.C. yardımlarını kabul etsin.

Değerli kardeşlerim hatası ve sevabı ile 25. Yılı da geride bıraktık. Gelecek yıllar nasıl tecelli eder, kime nasip olur Allah bilir. Bizler bu organizasyonları düzenlerken hep hayra vesile olalım, insanımızı buluşturalım, sıra hasreti çekenleri, birkaç günlüğüne bile olsa bir araya getirelim kaynaştıralım istedik. İyi niyetlerle 25 yıldır devam ettirdiğimiz buluşma, görüşme, hasret giderme ve sıra-i rahim yaptırma çabalarımızı, sayıları az da olsa bazılarını itibarsızlaştırmaya, sabote et-

meye yönelik davranışlara itmiştir. Üzülererek ifade edelim ki, böyle arkadaşların bilgi ve belgeye dayanmayan, dedikodu ve suizanla hareket ettikleri bir gerçek. **Hakikate dayanmadan arkadan konuşan kardeşlerimize, gelin, yönetimi beğenmiyorsanız, siz de bu çatı altında yer alın, açık fikir ve düşüncelerinizle, imkânınız oranında maddi desteğinizle yardımcı olun.** Birlikte bu hayır müessesini daha güçlü hale getirelim. İhtiyaç sahiplerine

ESAT PARLAKÇI

ve öğrencilerimize daha çok yardım edelim. Memleket için hayırlı nesiller yetiştirelim. Burs verme işini daha da yaygınlaştıralım diyoruz. Bu tekliflerimizi çeşitli yollarla her zaman duyurmamıza rağmen, en küçük bir yaklaşım göstermiyor, cevap bile vermiyorlar.

Kim ne söylerse söylesin, dedikodu ve su-i zan dinimizce yasaklanmıştır. Kötü söz sahibine aittir. Bütün olumsuz tavırlara rağmen yönetim kurulu üyelerimiz samimi olarak, canla başla çalışmalarını sürdürmektedir. Kendi işleri vesilesiyle ve vakitlerinin kısıtlı olmasına rağmen, kurul üyelerimizin vakfımız için vakit ayırmaları, maddi ve manevi yardımda bulunmalarına teşekkür eder, **bereketli, temiz ve helal kazançlar diler, sıhhat ve afiyet içerisinde hayırlı bir ömür, hak ve hakikat uğruna hizmetlerinin artarak devam etmesini Allah'tan niyaz ederim.**

BİLGİLENDİRME

Çetmililer Vakfı

Bilinmelidir ki vakfımız yönetim kurulu vakfın arsasını satmamış, hibe etmemiş bununla ilgili de bir karşılık almamıştır. Kamu adına kamulaştırılmış bir durum var. Geldiğimiz bu noktada bilen bilmeyen kişiler kulaktan dolma bilgilerle kaynağını sormadan ve anlamadan yorum yapmaktadır.

Değerli hemşerilerim sizleri Çetmi'de bulunan Uçurum Harman'daki arsa ve burslar ile ilgili bilgilendirmek istiyoruz. Bilindiği gibi vakfımızın Uçurum Harman'da 800 küsur metrekare bir arsası var, bu arsa ile ilgili ne yapabiliriz, vakfımıza değer katarız diye düşündük. Çetmimizin ihtiyacı olduğunu bildiğimiz bir konferans düğün salonu yaparak üstüne birkaç daire yapıp hemşerilerimizin ihtiyacına binaen satarak Konya'dan daha gelir getirci yani akar diye tabir edilen gayrimenkuller almak hedef ve planı ile sayın vakıf başkanımız ile birlikte Taşkent Belediye Başkanı sayın Osman Arı'ya makamında pro-

jemizi arz ettik, kendisini bilgilendirdik. Kendisi bu konu ile ilgili bir araştırma yapıp düşüneceğini ifade etti. Makul bir süre sonra böyle bir projenin kendileri açısından ve oranın imar planında çocuk parkı olması nedeniyle uygulanamayacağını ifade ettiler.

Çok küçük bir bölümüne belki bir yapı yapılabileceğini söylediler, bizler de böyle bir projeyi bizim projemize uymayacağı için askıya aldık. Farklı şekillerde değerlendirmeyi düşünürken sayın Başkan bir süre sonra orayı belediyeye satmamızı teklif etti. Biz kendilerine vakfın arsasını satmayacağımızı ifade ettik, kendileri de burayı sosyal hizmetler

adına kamulaştıracağını ifade ettiler. Biz kendilerine bu kamulaştırmanın karşısında olmayacağımızı, itiraz etmeyeceğimizi çünkü kamu adına kamulaştırılan bir durum karşısında yapılabilecek bir şey olmadığını ifade ettik. Gönül isterdi ki bizim kendilerine sunduğumuz proje hayata geçirilsin, vakfımız ve Taşkent Belediyesi Çetmi'ye kalıcı bir sosyal tesis inşa etsin ama olmadı. Kendileri kamulaştırarak oraya bizim projemize yakın bir proje

uygulanacağını söylediler. Yani bilinmelidir ki vakfımız yönetim kurulu vakfın arsasını satmamış, hibe etmemiş bununla ilgili de bir karşılık almamıştır. Kamu adına kamulaştırılmış bir durum var. Geldiğimiz bu noktada bilen bilmeyen kişiler kulaktan dolma bilgilerle kaynağını sormadan ve anlamadan yorum yapmaktadır. Olayın aslı böyledir. Tüm ilgililere ve hemşerilerimize saygıyla duyurulur.

Not: Vakfımız yönetim kurulu almış olduğu karar ile 2020-2021 eğitim öğretim yılından itibaren 2 yıllık meslek yüksekokulları öğrencilerinin burs müracaatlarını karşılamayacaktır. Bunun yerine daha idealist öğrencileri motive etme amaçlı burslar yatırılacaktır. Hepinizi saygıyla hürmetle selamlıyoruz.

Hayırdan Yarıştık

2 5. Geleneksel Çetmililer Gününde "Hayırdan Yarışalım" adı altında düzenlemiş olduğumuz üçüncü umre organizasyonunda yapmış olduğu bağış neticesinde umre hakkı kazanan Metin Bey kardeşimi umreye gönderdik. İnşallah hepimiz adına arzın merkezinde gönüllerimizi arz etti. Çetmi'ye hiç gitmemiş, muhtemeldir ki belki hiç gitmeyecek ama hayır diyince Çetmililer Vakfına yardım eden bu kardeşime ve tüm organizasyonumuza katılan hemşehrilerime,-

değerli dostlarıma, ticari muhataplarıma teşekkür ediyorum. Allah yaptığınız ve yapacağınız tüm hayırları kabul etsin. Bu vesileyle 3. Umre Organizasyonumuzda ana sponsorumuz olan Rükni Turizm'e ve tüm çalışanlarına, onların şahsında değerli dostum Hüseyin Yıldızhan'a teşekkür ediyorum. Rabbim çıkmış oldukları bu yolda muvaffak etsin, başarıya ulaştırsın. Daha nice nice organizasyonlarımıza sponsor olmalarını istirham eder, kendilerine sağlık, afiyet ve hayırlı işler dilerim.

ÇETMİLİLERİN PASTACILIĞA BAŞLAMA HİKAYESİ

Mehmet VAROL

.... Çırak lazım olunca onlar da Tefik Bakdemir, Ramazan Önder, Muharrem Korkmaz gibi bazı Çetmili gençleri götürür. Onlar yetişince başkalarını götürür derken velhasıl birçok Çetmili gençlerimizin halen olduğu gibi bir meslek sahibi olmasına vesile olur.

Hiç merak ettiniz mi Çetmi'de tarım, hayvancılık ve İnşaat'tan sonra halen benim de icra ettiğim pastacılık mesleği nasıl oldu da bizim köyle tanıştı. Ben ve benim gibi birçok Çetmili'nin çalışıp çokluk çocuğunun rızkını temin ettiği mesleğin Çetmi'ye geliş hikayesi hakkında birazcık bilgim vardı.

Kayınpederim şu sıralar benim misafirim olan Hüseyin YAVUZ namı değer **SA-YIHA HÜSEYİN** (ÇİNGİRLİ) bir gün ondan bundan sohbet ederken kendisi bir anısını anlattı.

Her Çetmili gibi askerlik çağı gelir şimdiki kadar olmasa da, tertipler arasında eğlenilip yemekler yenir, ayrılık vakti gelir, dualar eşliğinde güzel bir uğurlama ile Çetmi'den vatanî görevi-

ni yapmak üzere ayrılır. Yıl 1957, askerliği Lüleburgaz'a çıkmıştır. Birliğine teslim olur zamanla arkadaşlar edinir. Bunlardan birisi de **Hasan Harun** adında bir askerdir. Askerin mesleği tatlı pasta üzerinedir. **Hüseyin Yavuz** da yanında tabiri caizse çıraklık yapar. Getir götür işleri, temizlik vs. işin sonunda yapılan tatlıların dağıtımını da **Hüseyin Yavuz'a** aittir. Sonuçta çıraklık yapmaktadır usta ne diyorsa o yapılır. Aylar günler geçer aralarında dostluk bağı gelişir güçlenir. İzmir Şirinyalı'da pastaneleri olduğunu söyler. **"Askerlik bitince mutlaka beklerim"** der. Vatan borcu bitmiştir, ayrılık vakti gelir, hüznün ve sevinç bir aradadır. **Harun Hasan**'la sıkı sıkı sarılıp kucaklaşıp vedalaşırlar.

Askerlik sonrası **Hüseyin Yavuz** Manisa'da çalışmaya başlar. Bağ budar, bahçe eker o günün şartlarında, ağa ne derse, ne iş verilirse elinden geldiğince yapmaya gayret eder. Derken İzmir yakın olduğu için asker arkadaşı **Hasan Harun** aklına gelir. Anıları tazelenir derin bir hülyaya dalar. Bir Kurban Bayramı günü arkadaşını ziyarete gider. Bayramlaşma kucaklaşma faslından sonra oturup askerlik anılarını anlatırlar. Eski günleri yadederler. Yemekler yenir çaylar içilir tatlı ikramı yapılır, arkadaşı çok memnun olmuştur. Bu ziyaretten ayrılırken **"arkadaşım ben-den bir isteğin arzun var mı"** diye sorar. Hüseyin Yavuz'un aklına yeğeni Ahmet gelir (**Safiya Abdullah**'ın oğlu) **"benim yeğenim var onu yanına al mesleği öğ-rensin"** der. Aralarındaki dostluk çok güçlüdür ihtiyaç olmasa da reddetmez. O da Ahmet'i alır götürür teslim eder. Hani derler ya **"eti senin kemiği benim"** misali. Ahmet orada işe başlar; çalışır çabalar zamanla ustalık seviyesine gelir. Kendi işyerlerini açmaya karar verirler. Allah nasip eder, açarlar. Çırak lazım olunca onlar da (yanlışsa kusura bakmayın) **Tevfik Bakdemir, Ramazan Önder, Muharrem Korkmaz** gibi bazı Çetmili gençleri götürür. Onlar yetişince başkalarını götürür derken velhasıl birçok Çetmili gençlerimizin halen olduğu gibi

bir meslek sahibi olmasına vesile olur.

Rızkı veren Allah'tır, kullar birer vesiledir. Bu vesile ile sebep olan başta kayın-pederim **Hüseyin YAVUZ** ve diğer kişilere, ayrıca ben

Antalya'ya geldiğim zaman beni ilk işime yerleştiren **Gebeş Şükrü**'ye (Şükrü Önder) saygılarımı, hürmetlerimi sunarım. Allah hepsinden razı olsun.

12.12.2019

Hasan DARCAN

Yiyecek içeceğin Tam kıt (az) olduğu zaman değil de bize göre almaya imkânımız olmadığı zaman çocukluk zamanımızın da anılarımızın da başka bir tadı vardı. Çünkü yoktu olanlar da ayda yılda bir tane şeker çikolata verirdi o da ona göre. Zaten o zamanlar bilir yokluğu ve ne olduğunu idareli kullanırlardı. Çocukluk başkadır; ilgi odağıdır, hediyeler dünyasıdır. Bir şeker bir tönğül üzüme seviyecek kadar saf temiz samimiliktir. Herkesin bir damak tadı olduğu onlarca hikayesi vardır, anısı vardır. Benim de her lokum yediğimiz zaman aklıma gelen hikayem şöyledir.

1996-1997'lerde, o zamanlar Recep Coşkun, Mehmet Ünal KEMAL eski Mehmet

Akkoca vs o zamanın genç ağaları eski 3 sınıflık okul bahçesi, şimdiki belediye binasının arkası gençlerin voleybol sahası idi. genelde köylüler arasında idi ama bu Bolaylılarla da çok oynanırdı Tabii saha müthiş çizgiler toz kireçten ayaklarda o zamanın spor ayakkabısı Kara lastikler toz toprak

Yazın sıcağı uzun selvi kavaklar. İyi ki gölgesi bari var :)

3.1 3.2 alınan maç sonucu yenilen 1.2 kg lokum alırdı. Mac bitimine dükkândan gelen lokumda azdı zaten oyuncuların diş kovuğuna zor yeterdi. Ama herkes birer tane alıyor Biz seyirci ve destekleyici olunca bize de birer tane de verirlerdi. Hakkımıza düşen 1,2 tane lokumun ya da arada getirilen bir bardak

kolanın ne lezzeti vardı Bazen iki tane düşse diye beklerdik.

Ne yapalım arkadaş evlerde de yoktu ki şimdi imkân var Almaya herkesin evinde vardır Bizde de var bir iki kilo ya da kutu ama o günün tadı yok. Çünkü tat almıyoruz Aslında yine alırız ama Ebe ve dedelerimiz gibi yokluk görmedik Allah'ım Kimseyi açlıkla sınamasın ve bir lokma ekmeğe muhtaç etmesin. Şimdilik yediğimiz önümüzde yemediğimiz arkamızda yemek seçer olduk. Öğlen farklı Akşam farklı olsun istiyoruz, ama bir gün yemek bulamamayı düşünümüyoruz. Ne kadar şükretsek azdır. Allah'a binlerce kez şükürler olsun, yaradan kendinden başkasına muhtaç etmesin inşallah..

TESELYA'NIN ELİMİZDEN ÇIKIŞI *

Şükrü KARACA

gazisukrukaraca@gmail.com

...Biz aldanmış
olacağız Avrupa'da.
Buraya geldikten sonra
bir katliâm yapmaya
Türkler'in imkânları
olmadığını anladım.
Evvelâ nüfus olarak
üçte iki çoğunluk
Rumlar'da. Sonra
yerleşme biçimi olarak
katliâma kalkışmış
olsalar bir avuç suda
boğulmaları da işten
bile değil

Dünyanın gelip geçmiş
bütün milletleri iyi bi-
lirler ki, Türk Milleti
bazı iç ihanetler neticesinde ye-
nilmesi sağlanan muharebeler
haricinde, silâh zoruyla mağlup
edilememiştir. Tarih denen ib-
retler vesikası bunu doğrular.
İşte bu hakikati iyi bilen haricî
düşmanlar, yıllardır milletimizin
(*lehte* ve *aleyhte*) bütün zaaf ları-
nı tesbit edegelmekte olup, buna
göre de çare ve tedbirler almak-
talar.

Devlet adamlarımızın dost-
ları olabilir, amma ve lâkin Türk
Milleti'nin asla dostu olmamış-
tır!.. Bütün batılı milletlerin
tek bir gayesi vardır: Türkleri
Anadolu'dan çıkarıp atmak!..

Görünüşte birbirlerine husumet
besleyen milletler, Türkü yok
etme söz konusu olunca, cüm-
lesi el ve fikir birliği ederek,
yek vücut haline gelebilmekte-
dirler. Yalan söylemeyen Târih,
bu hakikati de gözler önüne ser-
mektedir.

Türk Cihân Devleti'ne
“*vedâ*” edeceğimiz yılların ge-
lip çatdığı zamanların birinde,
22.000.000 Kilometre Kare Va-
tan toprağına sahip milletimiz,
boğazımızı sıkmakta birbirle-
riyle adetâ yarış halinde bulu-
nan milletlerin de yardımıyla
Süleyman Paşa, Yıldırım Baye-
zid ve II. Murad Hân'ın emaneti
olan Balkanlardan, yavaş-yavaş
el-etek çekmeye başladık. İşte

o günlerin birisinde, hâlâ bir **“Cihân Devleti”** görünümünde olan Türk Devleti’nin başındaki siyaset ustası **II. Abdülhamid Hân**, Müşir Edhem Paşa’ya şu telgrafi gönderir:

**“Teselya Ordusu Başku-
mandanı Müşir Edhem Paşa-
ya:**

**Devlete, millete ve saltanata
bu son hizmetin, sadece dev-
letimizin yüzünü ağartmakta
kalmayacak, seni ve ahfadını
ebediyete kadar nurlandıracak-
tır...”**

Bu telgrafın yazılış sebebi, Edhem Paşa’nın Termopil geçi-
dinden Atina’yı görebilecek ka-
dar yaklaşmış olmasıydı. Bu za-
ferin sahibi olan Edhem Paşa’yı
kadir bilir Türk evlâdı elbette
hayırla yad edecektir. Tepesine
inmekte olan çok ağır Osmanlı
yumruğunu havada gören Yunan
Başbakanı

Deliyannis, Batılı elçilere
şunları anlatıyordu:

**“Ateşkes için arabulucu ol-
dunuz. Bize değil, sizin de kö-
keninizi oluşturan Helen mede-
niyetinin yıkılmasını önlediniz.
Şimdi barış safhasıdır. Türkler
cephede kazandıklarını masada
vermeye alışkınlarıdır. Yunanis-
tan’ın çıkarlarını hiç bir koşul
ileri sürmeden size bırakıyo-
rum. Bir an evvel barışı yapınız
ve Edhem’i Termopil ve Tesel-
ya’dan çıkarınız.”** bu ifadelerle
harekete geçen malum devletler,
Türk kılıcının üstüne oturulama-
yacağının hesabı içinde, şu telg-
rafları çekiyorlardı:

**“İngiltere, İtalya ve Peters-
burg hükümetlerinin orada**

**bulunan elçileri ile birlikte Ba-
biâli nezdinde derhal girişimde
bulunarak barış antlaşmasının
hazırlıklarına girişiniz. Ne ba-
hasına olursa olsun Türk or-
dusunun ileri hareketine mani
olunuz. Atina hükümeti bütün
hak ve hukukunun tarafımız-
dan kabul edilmesini istemekte-
dir. Hiçbir Ön şartı yoktur.”**

Bu arada Müslüman Türklü-
ğün amansız can düşmanı olan
Rus Çarı Nikola ise, iki yüzlü
bir siyasetle, Abdülhamid’e:

**“Sizin adaletinizden ve âlice-
naplığınızdan hiç şüphemiz ol-
madı. Bu son savaşta devletimi-
zin Osmanlı Devleti’ne karşı ta-
mamen tarafsız kaldığından da,
eminsiniz. Ateş kesilmesini ve
ordularınızın muzafferâne ileri
harekete son vermelerine emir
vermenizi yakın bir hayranınız
olarak bekliyorum”** demekten
kaçınmıyordu. Niçin kaçınacak-
lardı ki; Türkün Mehmetçiğin
kanıyla elde ettiği zaferi, ken-
disini devlet üstünde **“devlet”**
sayan siyasetden bi-haber veya,
bağrımıza basıp lokmamızı pay-
laştığımız Ermeni ve Rumlar
arasından seçip gönderdiğimiz
“Barış temsilcilerimiz”in(!)
marifetiyle hezimete çevirtecek
ve bizi dünyanın gözünde **“suç-
lu”** göstereceklerdi.

Savaşın sebeplerinden birisi
olan **“Girit”** adasından da mah-
zun-mahzun çekiliyorduk. Çün-
kü Yunanistan milliyetçilerinin
kurduğu Atina’daki **“Etniki
Eterya”** ve **“Girit İlhak Kom-
tesi”**nin Paris, Londra, Roma,
Berlin ve Petersburg’da –bu-
gün olduğu gibi- daimî temsilci-
leri mevcuttu. Bu hayinler ocağı

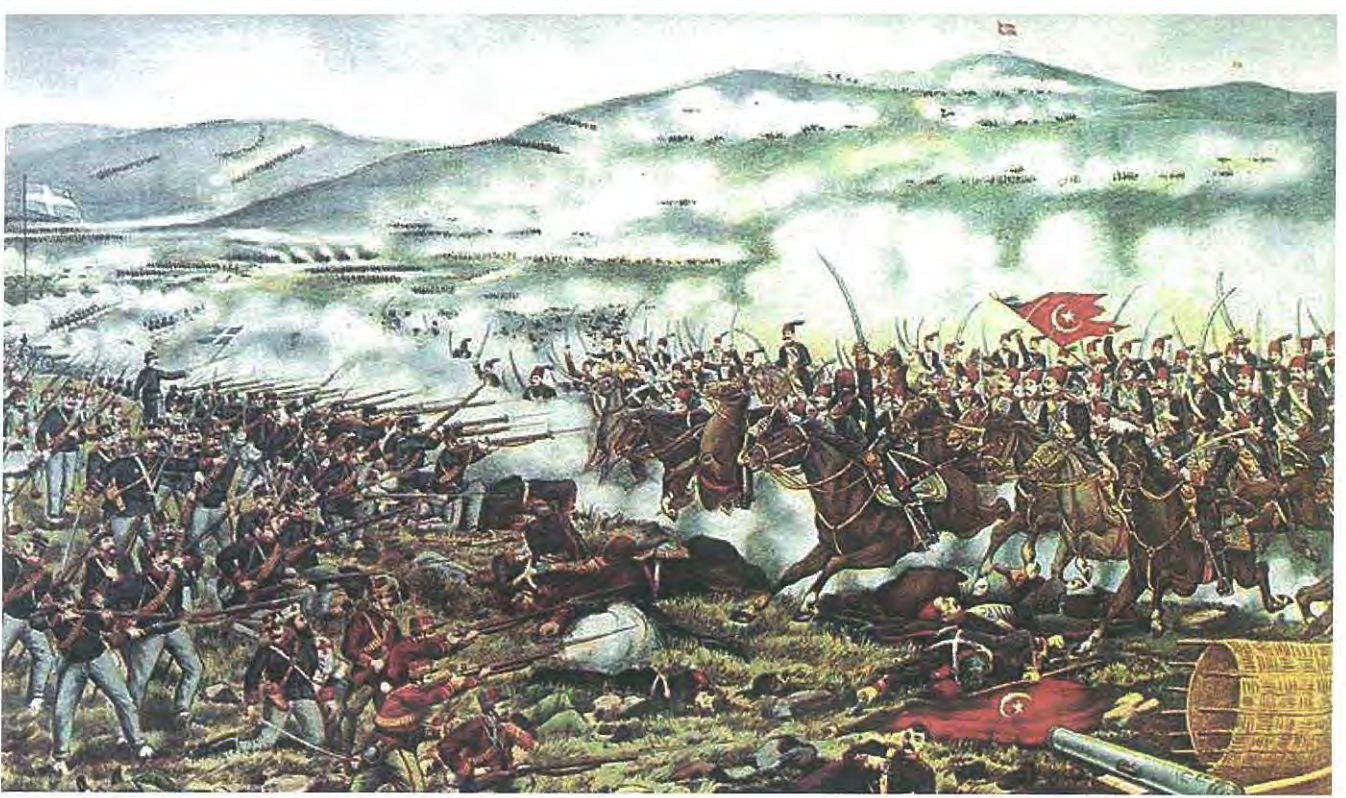
vasıtasıyla dünyayı ayağa kal-
dırıp büyük propağandalar ile
aleyhimize kararlar aldırıyorlar.
İşte bu söylediklerimizin en gü-
zel bir ifadesi:

Atina’da bastırılan **“L’ex-
pulsion des turcs de la Medi-
terranee”** yani Türklerin Ak-
deniz’den Çıkartılmaları isimli
bu kitabın 19. sayfasında aynen
şunlar anlatılmaktadır:

**“Türkler’in Akdeniz’den
ve Ege’den çıkarılmaları artık
şarttır. İlk hedef çoğunluğun
inkâr edilmez biçimde Yunanlı
olduğu Girit adasıdır. Lond-
ra’da ve Paris’te ve İngiltere ile
Fransa’nın birçok şehirlerinde
kurulan Girit komiteleri bu ba-
sına büyük destek olmakta, ga-
zetecilerle dostluk kurmakta ve
yazılar yayınlatmakta en ufak
bir ihmal göstermemelidirler.
Bu konudaki her türlü masraf
Etniki Eterya’nın bütçesinden
karşılanmalıdır.”**

Fransız gazeteci **Andre Qui-
rillon** diyor ki:

**“Termopil Geçidi aşağıda
uzanıyordu. Persler’le Grek-
ler’in savaşı burada tarihe geç-
mişti. İki yüz metre kadar yuka-
rıda bir kayanın üzerinde iri bir
karaltı gördüm. Elinde uzun
ağızlığı, sigara içiyor ama et-
rafında çakılı gibi duran arka-
daşlarının ortasında çok farklı
bir kişi olduğu anlaşıyordu.
Askerin verdiği katırla yanı-
na tırmandım. Bana bu hayal
adamın Edhem Paşa olduğunu
söylediler. Çok uzun boylu de-
ğildi, ama heybetliydi. Top kara
sakallarının uçları iyice ağar-
mıştı. Üzerinde bir kaput vardı.
Yakasını kaldırmıştı. Aşağıyı**

süzüyordu: Kendimi tanıttım. Güldü. Sonra birdenbire “- Olanları beğendiniz mi?” diye sordu. Anlamamıştım. Açıkladı. Ona göre kendileri savaşı istememişlerdi ve burada bulunuyorsa, bunu Yunanlılar’ın saldırısına atfetmek gerekiyordu. Kendisine biraz evvel mütareke imzalandığını bildirmişlerdi ve herhalde şimdi Termopil’den aşağıya inmiş olsa iki gün içinde Atina’ya varacağını hayalleniyordu. Kendilerine misafir olmamı istedi. Kabul ettim. O gece beni de sofrasına aldı. Şaşırdım. İki gün evvel Veliht’in sofrasında bulunmuşum. Çevresinde sadece yaldızlı ve apoletli subaylar vardı. Bir Paris lokantasında sanmıştım kendimi. Oysa şimdi burada, Türkler’in zaferlerine yeni yeni akıl erdiriyordum. Başkumandanın yanında kendisi kadar mütevazi kumandanlar vardı. Diğer masalarda genç teğmenler yemek yiyorlardı. Ancak Veliht’in sofrasındaki şamata yoktu burada.”

Evet, 19 Mayıs 1897 günü İstanbul’da ateşkes imzalanmışdı ve biz kazandığımız bu muhteşem zaferi şimdi barış masasında, inanılmaz bir gaffet sonucu Yunanlı’ya ve Avrupalı’ya hediye etmeyi ve üstelik Girit’i bırakmaya hazırlanıyorduk. Ne yapsak alacaklardı.

Andre Quirillon 20 Şubat 1897 tarihli *II-Iustration* gazetesinde aynen şunları anlatıyor.

“Biz aldanmış olacağız Avrupa’da. Buraya geldikten sonra bir katliâm yapmaya Türkler’in imkânları olmadığını anladım. Evvelâ nüfus olarak üçte iki çoğunluk Rumlar’da. Sonra yerleşme biçimi olarak katliâma kalkışmış olsalar bir avuç suda boğulmaları da işten bile değil. Gerçi adada Türk vali ve kumandanı ve askerleri var. Ama adada asıl egemen olanlar papazlar ve Rumlar. Türkler hakkında en acımasız kararları alan eşkıya Papamelko dışarıdan baktığınız zaman bir opera komik sanatçısından farksız.

Gülersiniz belki de. Ama emir verdiği zaman Müslüman mahallelerinden ölenlerin sayısını Avrupalı bilmiyor. Üstelik papazlar buranın gerçek hâkimi. Papamelko beni Aya İrini Manastırı ‘na götürdü. Manastır değil silâh deposu. Sonra başka mabetlere de gittik. Hepsi ağzına kadar Avrupa’nın en modern ateşli silâh ve mühimmatları ile doluydu.

Ne yapacaklarını sordum: Günü gelince kullanacaklarını söylediler.”

Dün Girit’te oynanan oyun, Kıbrıs’da tekrar edilmiş, şimdi de Musul, Kerkük ve Erbil’de oynanıyor!..

Târihten dersler almayan milletler için, elbette “Tarih tekerriür” edecektir.

* Bu makalem, “YESEVÎ” dergisinin 2008 Nisan tarihli, 172. sayısının 26. ve 27. sayfalarında neşredilmiştir.

Çetmili Gençler

Mehmet Akif
Ersoy'un dediği
gibi: Asım'ın
Nesli diyorum ya
nesilmiş gerçek, İşte
çiğnetmedi namusunu
çiğnetmeyecek!

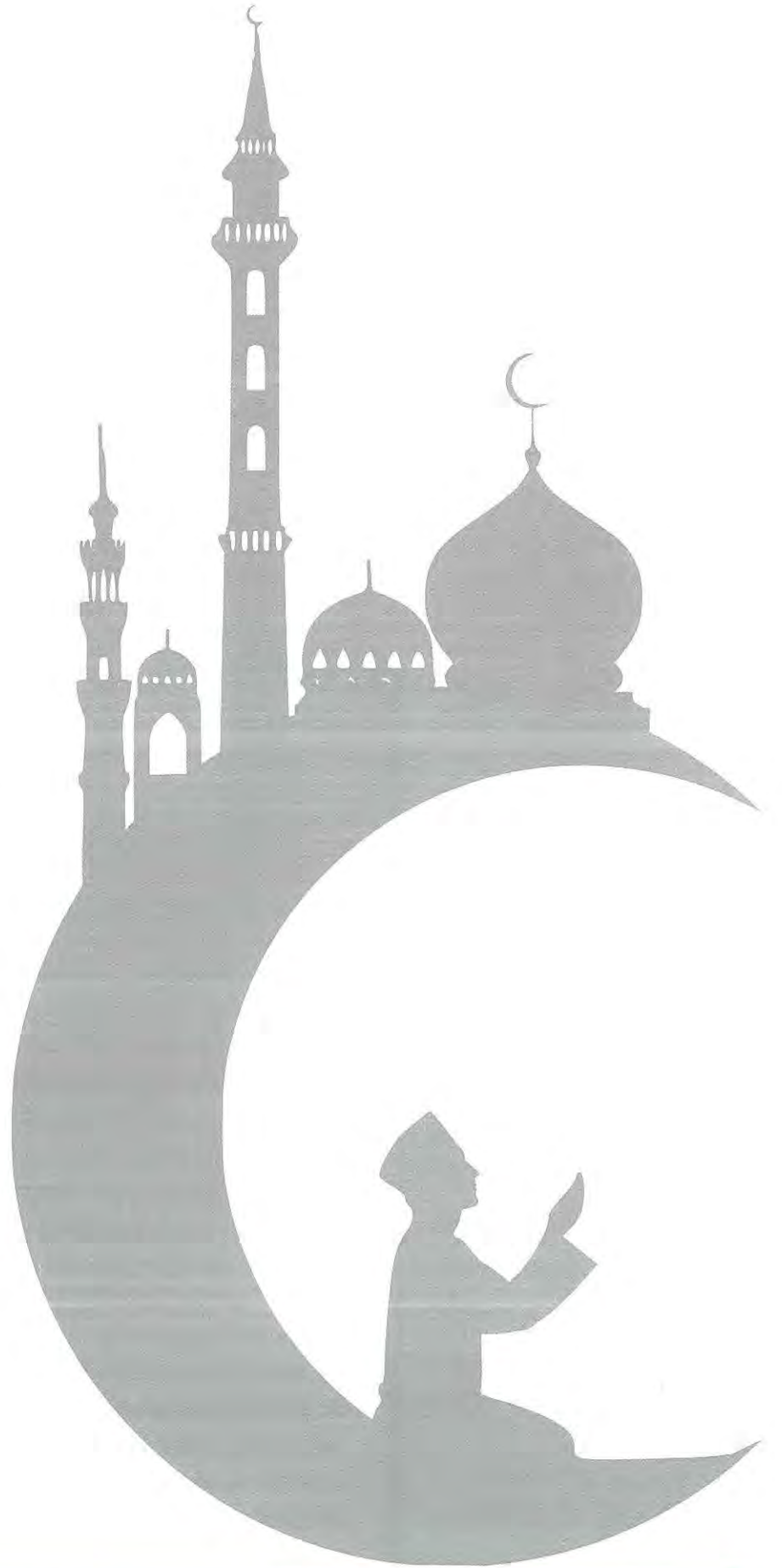
Selamun aleyküm. Biz Bursa'da oturan Çetmili gençler tarafından kurulan Asım'ın Nesli Grubu'nun üyeleriyiz. Asım'ın Nesli grubu bazı amaçlar çerçevesinde merkezinde ilim irfan olacak şekilde oluşturulmuş bizim akranımız olan gençlerin düştüğü kötü alışkanlıklara düşmememize vesile olan bir oluşumdur. Az önce de geçtiği gibi grubumuzun amacı öncelikle ilim ikinci planda ise bir mecliste muhabbet edilirken Çetmi'nin eskileri olan amcalarımızın dedelerimizin adı geçtiğinde Çetmi'nin yerlisiymişçesine hepsini bilmemiz ve tanımamızdır. Bu hedefle-

rimiz için her hafta Cuma akşamları bir Çetmi'linin evine veya bir camiye misafir olup sohbet ediyoruz. Bizler yaşlarımızımızın asimile olmuş (özünü kaybetmiş) beyinlerinden farklı bir yapı için uğraşan kişileriz. Bu yolda ne gerekirse yapmaya çaba gösteriyoruz. Lakin bizim kendimizi geliştirmemizde şahsi çabalarımızın yeterli kalmadığını görüyoruz. Bu yolda destek olmak için basta bursalı ağabeylerimiz, amcalarımız ve değerli büyüklerimizin ve tüm Çetmili kardeşlerimizin manevi desteğini bekliyoruz. Biliyoruz ki bizim niyetlerimiz salih, yalnız desteğe ihtiyacımız var.

Yüce ALLAH Ali İmran suresi 103. Ayetinde "Topluca hepiniz Allah'ın ipine sımsıkı sarılın, ayrılmayın." Buyurmuştur. Bizler bu yolda cem olup Allah'ın, İslamın ipine sımsıkı sarılmak için çalışıyoruz. Ne var ki bu yolda kendimizi cidden çok yalnız hissediyoruz. Bu konuda hepinizin manevi yardımlarını bekliyoruz.

Bu konuda Peygamber Efendimiz (S.A.V) şöyle buyurur: "İki kişi bir kişiden hayırlıdır. Üç kişi iki kişiden hayırlıdır. Dört kişi üç kişiden hayırlıdır. Cemaat olmamız gerekir. Muhakkak ki Allah'ın yardım eli cemaatle beraberdir. Allah Azze ve Celle ümmetimi ancak hidayet üzere cem eder, toplar. Bilin ki cemaatten uzak duran her kişi ateşe düşer." Bu hadis çerçevesinde Asım'ın Nesli olmaya çalışıyoruz.

Mehmet Akif Ersoy'un dediği gibi: Asım'ın Nesli diyorum ya nesilmiş gerçek, İşte çiğnetmedi namusunu çiğnetmeyecek! Asım'ın Nesli derken iman, irfan, fazilet ve bilgi ile donanmış; karakterli ahlaklı kişilikli; vatanına milletine ve dinine sahip çıkan dahası bunları yüceltmek için imkanlarını seferber eden bir gençlikten bahsediyoruz.

Yakup Yazıcı ile...

Kerim BOZDAĞ

Yakup Yazıcı Kimdir?

Konya, Taşkent , Çetmili olup, 01 01 1982 yılında Antalya'da Konyalılar mahallesi olarak anılan Düdenbaşı Mahallesinde doğdum büyüdüm Babam Hatıp Hoca Mehmet'in oğlu Mehmet , Annem ise Hatıp Hoca Cemal' kızı Ayşe'dir hayatım boyunca Hatıp hoca dedeme layık bir torun olabilmenin gayreti ve çocuklarımı da aynı hassasiyetle yetiştirmenin çabası içinde oldum, 6 kardeşin en küçüğüyüm , ilkokulu İsmail Hakkı Kaya ilköğretim okulunda, ortaokulu Mareşal Fevzi Çakmak Ortaokulunda, liseyide Hızır Reis Tica-

ret Meslek Lisesinde okudum, lisede muhasebe bölümünde okurken staj yaptığım o dönem adı İhlas Sigorta daha sonra Hdı sigorta olan sigorta şirketinin Akdeniz Bölge müdürlüğünde değişik departamlarda 16 yıl, daha sonra Groupama Sigorta Akdeniz Bölge müdürlüğünde 4 yıl çalıştım bir yandan çalıştığım dönem içerisinde tahsil hayatıma da devam ettim Anadolu Üniversitesi Finans-Bankacılık ve Sigortacılık Bölümünü bitirdim ,yine Anadolu Üniversitesi İktisat Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümünden mezun oldum, ardından Akdeniz üniversitesi Eğitim Fakültesi Pedagojik Formasyon Eğitimi tamamladım sonrasında Akdeniz Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde

Uluslararası ilişkiler Bölümünde Yüksek Lisans öğrenimi tamamlayarak Master programını bitirdim halen Anadolu Üniversitesi Adalet bölümü öğrencisiyim .Köyümüzün büyüklerinden olan Baki Darcan'ın (Omarın Baki) kızı Sümeyye ile Evliyim, Aişe Hümeysra, Fatıma Zehra ve Muhammed Emin isimlerinde iki kız bir erkek evlat babasıyım.

Antalya' da hangi alanlarda faaliyet gösteriyorsunuz.

Halen ortağı ve müdürü olduğum Quality Sigorta Ara. Hiz. Ltd. Şti'nde sigorta acenteliği faaliyeti yürütmekteyim aynı zamanda abilerimle beraber kurucu ortağı olduğum Taşkent Vadi İnşaat Ltd. Şti.'nde İnşaat ve Yapı Market olarak faaliyetlerimiz devam etmektedir. Antalya Cumhuriyet Başsavcılığında Uzlaştırmacı siciline kayıtlı Uzlaştırmacı olarak ve Antal-

ya Adliyesi Bilirkişi listesine kayıtlı Motorlu kara araçları Trafik kazalarında Bilirkişilik yapmaktayım. Çetmililer Eğitim Kalkınma Yardımlaşma Vakfı yönetim kurulu üyeliğim ve aynı zamanda Konyalılar Camii ve Kuran Kursu yaptırma ve yaşatma derneğinin aktif üyesiyim. Aktif siyaset yapmaktayım.

Çetmi deyince aklınıza ilk gelen şey nelerdir.?

Çetmi deyince aklımıza çocukluğumuzun Kızılelması gelir; gitmek isteyip de gideemediğimiz varmak isteyip de varamadığımız ama hep hayalini kurduğumuz anamızın , babamızın doğup büyüdüğü atalarımızın yurdu gelir tabi geçmişte imkanlarımızın kısıtlı olduğu dönemlerde sık sık gidilemiyordu ancak şimdilerde yılda bir kaç defa gitmek için özen gösteriyor sıla-ı rahim yapıyoruz. Çetmi de-

yince aklıma ilk gelen kelime "Mücadele" geliyor zor hayat şartlar ve çetin bir coğrafya ve bu durumların pişirdiği, harmanladığı, kavurduğu, mayaladığı insan "Çetmi İnsanı" adeta yürüyen mücadele yürüyen Çetmi , mücadelenin , çalışkanlığın, sabrın, gayretin ete kemiğe bürünmüş hali ve ne şarta olursa olsun , hangi uzaklıkta olursa olsun bulunduğu yeri Çetmi yapan asil ve güzide insanlar topluluğu gelir aklıma.

Antalya'daki Çetmililer hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?

Antalya'daki Çetmililer adeta köyümüz Çetminin bir iz düşümü olarak Antalya'da konuşlanmışlardır. Aynı akrabalık bağının korunduğu birlik beraberlik ve dayanışmanın yaşandığı hüznlerin ve mutlulukların bir arada yaşandığı örf, adet ve ananelerin

aynı hali ile yaşatıldığı Çetmi'nin o sarp coğrafyasının ruhu olan mücadelenin nerde hangi şart olursa olsun pekiştirilerek bulunduğu yeri Çetmi yapabilen Serdengeçtilerdir.

Bildiğimiz kadarıyla Siyasi faaliyetlerde de bulundunuz. Bize bu faaliyetlerden bahsedermisiniz?

2003-2004 yıllarında AK Parti Kepez Geçlik Kolları Yönetim Kurulu Üyesi olarak siyasî hayatıma başladım. Daha sonra Ar-Ge'den sorumlu başkan yardımcısı olarak devam ettim, ancak kurumsal iş

vinde bulundum sonrasında kurulan Mustafa Erol beyin başkanlığındaki yönetimde ilçe sekteri ve milli eğitimden sorumlu ilçe başkan yardımcılığı ve Düdenbaşı ve Teomanpaşa Mahalleleri Koordinatörlüğünü yürüttüm. Almış olduğumuz Eğitim ve içimizden gelen hizmet etme aşkıyla iyi güzel dürüstlük adına hemşerilerimize vatandaşlarımıza daha etkin ve faydalı nasıl olunabilir ülkemiz ve milletimiz için fikir ve proje üretmek adına hizmetlerimiz aşkla şevkle ve artarak devam edecektir.

hayatının yoğunluğu ve sürekli şehir dışı iş seyahatlerim olduğundan ara vermek durumunda kaldım. Halen AK Parti Antalya İl Başkanı olan İbrahim Ethem Taş beyin o denem başkanı olduğu AK Parti Kepez ilçe Yönetim Kurulu üyeliği göre-

Gelecek ile ilgili projeleriniz nelerdir?

Çetmili olarak gerek iş, gerek siyaset, gerek vakıf ve dernek faaliyetlerinde insanımızı daha etkin ve verimli bir şekilde hayatın içinde olması her bir ferdinin yüksek temsil kabiliyeti dolısıyla bulunduk-

ları veya faaliyet gösterdikleri alanlarla ilgili söz sahibi olmaları ve oluşan toplam öz güven ve faydanın tüm insanımızın daha rahat ve etkili oluşu benim savunduğum hayalim ve projem birlikteliğimiz ve beraberliğimiz ortak hedefi ve amacı doğrultusunda olmaktadır.

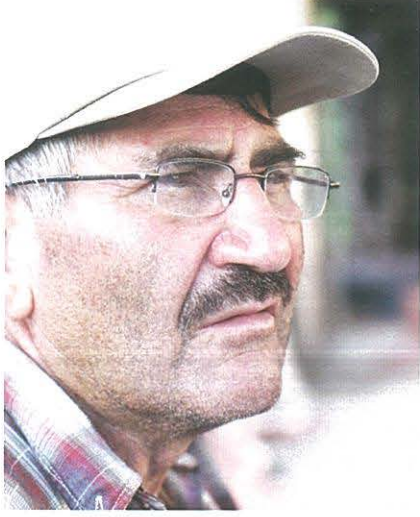
Yönetimde yer almanız dolısıyla Vakfımız ve çalışmalar hakkında düşünceleriniz...

Çetmililer Eğitim kalınma ve yardımlaşma vakfı yaklaşık 25 yıldır üniversite öğrencilerine burs vermekte, Çetmi'nin Sesi, Gözü Kulağı Nabızı dergisini çıkarmakta ve her yıl düzenli olarak Çetmi'de Kermes ve Çetmililer Günü düzenleyerek tüm hemşehrilerimizin köyde buluşmalarını sağlamaktadır. Tüm bu faaliyetler bazı illerin bile vakıf ve derneklerinin kalkışıp da başaramadığı organizasyonlardır kaldı bizle bir 2 mahalleden oluşan bir köy statüsünde olmamıza rağmen neler yapabileceğimizin bir göstergesidir, sizin de editörlüğünü yaptığınız derginin çıkıyor olması Çetminin tarihi hafızasının oluşması bakımından çok önem taşımaktadır.

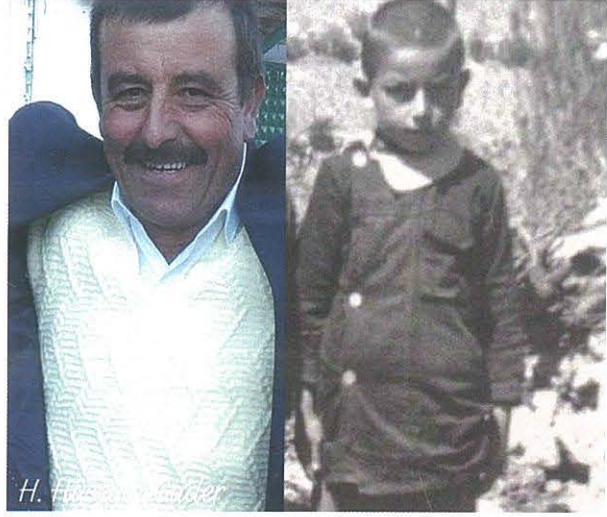
Vakfımıza tüm Çetmili hemşerilerimizin Vakfımıza sahip çıkıyor olmaları ayrıca bir gurur vesilesidir temennim Vakfına Vakıf tüm Çetmili kardeşlerimin artarak ve coşkuyla fikir ve projeleriyle Vakfımıza ve dergimize daha fazla destek vermeleridir.

ARAMIZDAN AYRILANLAR

MUSTAFA ÖZGÜL

HASAN HÜSEYİN GÜDER

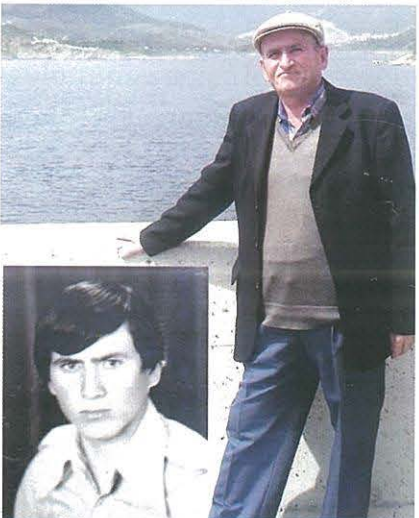
ALİ YILDIRIM

FADİME YILDIRIM

VELİ ÖNDER

ALİ CENGİZ

FADİME PARLAKÇI

EŞŞE AKCAN

Ölüm Güzel Şey | Necip Fazıl Kısakürek

Ölüm güzel şey, budur perde ardından haber..
Hiç güzel olmasaydı ölürmüydü peygamber?..
Öleceğiz müjdeler olsun, müjdeler olsun !
Ölümde öldüren Rabbe secdeler olsun!

Kapı kapı, yolun son kapısı ölümse;
Her kapıda ağlayıp o kapıda gülümse!
O demdeki, perdeler kalkar, perdeler iner,
Azraile hoşgeldin, diyebilmekte hüner..

SİNEKLERİ TÜKÜREN ÇAVUŞ*

Şükrü KARACA

gazisukrukaraca@gmail.com

"Bu mıntıkanın
bizi rahatsız eden
iki özelliği daha
var: Ceset kokusu
ve ölülerin üstünde
toplanan sineklerin
korkunç yekûnu.

Bardakların
üzerini bir mendille
kapamadan su içmek
mümkün değil.
Ölüler, günlerce,
hatta haftalarca
gömülmeden açıkta
kaldıkları için
kokmuşlar.

Çanakkale Muharebeleri
esnasında pek kanlı bo-
ğuşmaların başladığı 25
Nisan 1915'ten, emperyalist ve
onların fikir ve vicdanlarına te-
cavüz ettikleri sömürge askerle-
rinin aziz vatanımızdan çekildik-
leri, 9 Şubat 1916 gününe kadar,
muharebe sahası zaman zaman
şehid ve düşman ölüleriyle dolup
boşalmıştı. Günlük olarak, orta-
lama 160 ile 200 kişinin can ver-
diğini düşünebilirsek tablodaki
resim netleşir; hafif ve ağır mec-
ruhları da hesaba katarsak, işin
vehâmeti daha da ortaya çıkar.

İşte bu ifadelerimizin doğru-
luğunu ve hakikatini dile getiren
bir hâtıra. Mustafa Kemal Paşa
diyor ki:

"-Bu suretle 8 Ağustosta (20
Ağustos 1915, Ş.K.) düşmanın
en az biri taze olmak üzere üç
fırka ile yaptığı taarruz netice-
sinde **beşbin ölü ve bir buçuk
misli yaralıya** karşılık yalnız
7.nci fırka cephesinde 40 -50
metrelik bir siper hattına gir-
meyi başarmıştır. Buna karşılık
kaybımız **iki bin beşyüz** mikta-
rındadır."

12. Tümen Komutanı Selâ-
haddin Adil Paşa'da:

"Güney Grubunda 22 Mayıs
1915 savaşlarından sonra on
gün kadar geçici bir sessizlik
olmuş ise de aralıklarla devam
eden piyade ve topçu ateşleriyle
gündelik grup kayıpları 200'den
aşağı düşmüyordu."

Özellikle Haziran, Temmuz, Ağustos ayları içerisinde, Kuzey Grubu veya Anafartalar Grubu hârb sahası içerisinde bu günlük ortalama sayı değişerek binleri bulmuş, havanın sıcaklığıyla da gökyüzünü dayanılmaz bir koku ve sinek istilasına kaplamıştı.

O sıcak ve kanlı günlerin hatıralarını kaleme alanların anlattıkları, anlatılanlar demir yürekleri eritecek güç ve kudrettedir. Belki o harb şartları içerisinde kahraman ecdadımız en güzel ve mükellef yemekleri yedikleri gibi, bir parça ekmeğe, bir adet patatese, soğana, bir maşrapa suya hasret kaldıkları nice günler olmuştur.

Kıbrıs Muharebeleri esnasında askerlerimizin bulduğu soğan ve sarımsaktan birer adedini alabilmek için nüfuzumu kullandığımı bugün çok iyi hatırlarım.

Askerler aç ve susuz da, hayvanlar, haşereler aç değil mi? Onlar da birazcık gıdanın hasreti, arzusu ve ihtirası içerisinde, ilâhî kudretin sevk ve idaresinde oradan oraya uçuşup, koşturup durmaktalar. Askerlerin ağızlarına götürdükleri her bir lokma yiyeceğe, bir yudum suya, ecdadın duâlı ve besmeleli dudaklarından önce sinekler konup, karınlarını doyurmaya gayret gösteriyorlar.

İşte o sıcak günlerin ellerinde silâh tutan kahramanları, vakıayı şu şekilde tasvir etmekte: 12. Tümen 36'ncı Alay Komutanı **Cemil CONK, 24 Haziran 1915 gününü** şöyle anlatır:

“Bu mıntıkanın bizi rahatsız eden iki özelliği daha var: Ceset kokusu ve ölümlerin üstünde toplanan sineklerin korkunç yekûmu. Bardakların üzerini bir

mendille kapamadan su içmek mümkün değil. Ölümler, günlerce, hatta haftalarca gömülmeden açıkta kaldıkları için kokmuşlar.

Havayı o kadar ağır ve mide bulandırıcı bir koku kaplamıştı ki insan, her yaptığı nefes alma ve vermek hareketinde derin bir ürperme hissediyor. Bu ürperme vücudumuzun ve duygu hassaslarımızın tahammülü haricinde.

Öğürmemek için, mümkün olsa teneffüs bile etmeyeceğim.

Sineklere gelince miktarları milyarları aşan bu rahatsız edici mahluklar, cesetlerin üstünde vızıldayarak dolaşıyorlar, ölümlere konuyorlar, tekrar havalanıp yine vızıltılarına başlıyorlar. Sonra yemyeşil bir küf rengi bağlayan hareketsiz yüzlerin çürümüş dudaklarına adeta yapışıyorlar. Manzara iğrenç; fakat bu kadarla da kalmıyor...

Mustafa Kemal, Conkbayırı'nda (1915)

2

Konya - Taşkent Çetmi'den Veli Çavuş (KARACA) (1)

Sarayönü Merdiven Köyünden Kâzım KOCABAĞ (2) ile

Bir yudum su içecek olsanız, bardağa sudan evvel sinekler doluyor. Bardağın ağzına bir mendil, bir tülbent koymak suretiyle; yani ilkel bir filtre yaparak; suyu boşaltmak ancak mümkün oluyor. Lâkin; tülbendin yardımı ile su doldurulan bardağı; ağzı açık olarak dudaklarınıza götürmek de mümkün değil. Kara-sinekler bu kısacık an ve mesafe içinde, bardağa öyle bir saldırıyorlar ki... Suyu, bardağın ağzındaki tülbendi kaldırmadan içmeye çalışmaktan başka çare yok."

Bir başkası (**Mucip KEMALYERİ**) aynı tabloyu şu şekilde anlatır:

"-Bu öyle bir savaştı ki, 8 – 10 metre mesafe içinde cereyan ediyor, zaman zaman en sert hü-

cumlar karşısında dahi taraflar bir adım geri çekilmiyorlardı. İlk günlerde yemyeşil otlarla ve fundalıklarla örtülü topraklar, karşılıklı taarruzlar sonunda Türk ve Avustralyalı delikanlıların cesetleriyle doluvermişti. Yine birkaç hafta içinde fena kokular yayan cesetler üzerinde biriken yüzbinlerce kara sinek, az zamanda şaşılacak kadar irileşmişler, siperlerimize yayılmağa başlamışlardı. Bulaşıcı bir hastalığa meydan vermemek için olacak, karşı taraftakiler tutuşturulmuş paçavraları cesetlerin üzerine atarak yaktılar. Bu işlemin ve ayrıca bomba, makineli tüfek ateşlerinin yakıcı tesiri ile mor çiçekli otlar, yeşil fundalıklarla örtülü topraklarımız daha çok kül yığınları haline girdiler."

Manzaranın hazin dramını beklide en iyi tasvir eden **Münim Mustafa**'dır:

"-Siperleri teslim aldığımızın ikinci günü, kumandanla birlikte düşmanın keşfedemeyeceği bir yerde, müdafaa hattında inşa edilmiş olan Alayın tarassut mahalline gitmiştik. Üstü kapalı, araziye benzetilmiş, ancak gözle görülebilmesi için ufak ince deliği olan gözetleme yerinden cepheyi, düşman müdafaa hattını tetkike başlayınca müthiş bir manzara ile karşılaştım. Bizden evvelki harplerde iki tarafın zayıyatı...

İşte ortada düşmanla bizim müdafaa hattı arasındaki sahada yatıyorlar! Ayağında yeni postal, sırtında yeni elbise, elinde az kullanılmış süngü ta-

kılı tüfeğini iki eliyle kavramış, cepheye yeni gelmiş askerler yüz üstü yatıyor. Başlarından, göğüslerinden aldıkları yaralardan akan kanla elbiseleri bulundukları mevki kıpkırmızı boyanmış, takriben iki kilometre uzunluğundaki saha dahîlinde arazi toprak görülmeyecek kadar insan cesetleriyle dolu. Orada bulut halinde bir sinek ordusu kaynaşiyor, fena kokular geliyor...

Dürbünle bunları tetkik ederken birdenbire gözüme ilişen bu hazin manzaranın korkunçluğundan dürbün elimden düşmüş ve boynuma asılı kayışı asılmış. Donmuş kalmıştım..." ve devam ediyor:

"Bizi en çok sıkan şeylerden biri de sineklerdi! Aman yarabbi! Bunlar ne yılışık mahlûklar-
dı! Yemek yerken çatalımızın ucundaki lokmaya binlerce sinek hücum ediyor ve ellerimizle bile bu haşaratı defetmeye muvaffak olamıyorduk. Bu milyonlarca sinek bizi uyurken de rahat bırakmıyordu. İngiliz taburlarının hücumu kadara öldürücü olan bunlardan kurtulmak için birçoklarımız İstanbul'dan getirttikleri cibinlik altına girerek yemeğin bulunduğu sefertasını da almak suretiyle biraz rahat yemek yiyebilirlerdi."

İşte böyle...

Atalardan mîras kalan bu topraklar, biz torunlara böyle emânet edildi.

Bu kahramanlardan birisi de, **baba ocağında, Çetmi'de, 27 Aralık 1966 günü son nefesini veren Veli KARACA'dır.**

Veli KARACA, "**Bölük Çavuşu**" olmakla beraber, "Kavgalı Ali" nâmındaki **Ali GÜÇLÜ'nün** ifadesine göre, komutanlarının birer birer şehid olmasıyla, zaman zaman da "**Bölük Komutanı**" olarak da, birliğinin sevk ve idaresini üstlenmek mecburiyetinde kalmıştır.

Bu satırların naçiz yazarının da "dede"si-Büyük amcası olan Veli Karaca, sanki ağzına yabancı bir madde kaçmışcasına, veya dudaklarının arasına bir şeyler yapışmışcasına sık sık tükürür gibi yapardı. Beni yanına dâvet edip de, dizlerinin dibine oturttuğu zaman, daha yakından müşahede eder, insanda usanç uyandıracak halde olduğuna her zaman şahid oluyordum. **Büyük Harb'de Çanakkale'de, İstiklâl ve Hürriyet Mücadelesi'nde Afyon'dan İzmir'e** kadar yedi düvelle boğuşmuş koca kahramanın bu hâlinin sebebi mûcibini, elbet de kendisine soramazdım; terbiyem buna müsaade etmezdi.

Aziz vücudundaki mermi çekirdekleri ve şarapnel parçalarının hatıralarını birer birer anlatırken, zaman zaman, ağarmış bıyık ve sakallarından göz yaşlarının süzüldüğünü görür, o gür sesinin titrediğini hissedip duyardım.

Günlerden bir gün, bir münasebetle yere tükürür gibi yaptığım zaman, merhum annem beni azarlayarak:

"-Veli Deden gibi ne tükürüp duruyorsun!.." demez mi?

İşte o zaman, o kahraman muharib gâzinin, yâni Veli Ça-

vuş (KARACA)'un, niye hep tükürür gibi (*tu.. tu..*) yaptığını annemden öğrendim:

"-Deden çok uzun yıllar askerlik yapıp, İngilizlerle, Fransızlarla, Yunanlılarla, Ermeni ve Bulgarlarla savaşmış. Askerden geleliden beri, hep tükürür, tükürür gibi yapar durur. Askerde gâvurlarla savaşırken ağzına sinek kaçıyormuş da ondan. Artık, alışkanlık haline gelmiş." Dedi.

İki büyük ağabeyini ve iki küçük kardeşini, yâni aileden dört canı, bu toprağın vatan olabilmesi için fedâ eden Veli Çavuş'u, şehid karındaşları ile beraber rahmetle anarken, ebedî hatırası önünde kemal-î hürmetle eğilirim. Huzur içinde uyu, huzur içinde uyuyunuz; müsterih olunuz ey azîz dedelerim; çünkü kanınızla sulayıp miras bıraktığınız bu toprakları ve Türk milletini seviyor, "HAÇLI RUHU" ile hareket ederek vatanımı müstemleke haline getirmek isteyenlerden de, "NEFRET EDİYORUM".

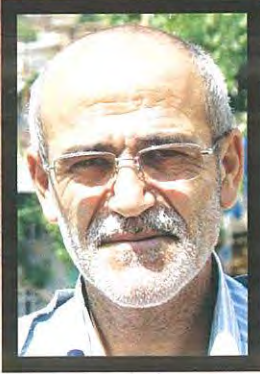
Vasiyetiniz üzere, intikamınız alınmıştır.

Yüce dinim İslâmiyetle îmân edip, ırkımla gurur duyuyorum. Kısacası, "TÜRKLÜK GÜRÜR VE ŞUÛRU, İSLÂM AHLÂK VE FÂZİLETİ"ni şiar edindim.

* Bu makâlem, "**YESEVÎ**" dergisi'nin, **Eylül 2013** târih ve, **237. Sayısının, 18 ve 19.ncu Sayfasında** neşredilmiştir.

Bedenin Gıdası

Şeref ÇİLEK

seref_cilek@yahoo.com

Sevgili dostlar; bedenimizi besleyen, büyüyüp gelişmemizi sağlayan, bize can veren, kan veren, güç kuvvet veren, yediklerimiz ve içtiklerimizdir. Yediklerimize içtiklerimize dikkat ettiğimiz zaman, bedenimizi doğru beslediğimiz zaman, şikâyetçi olduğumuz birçok rahatsızlığın ortadan kalktığını göreceğiz.

Yemek içmek, hayattan haz almanın, hayata bağlanmanın temel şartlarından biridir. Yapılması gerektir. Yeme içmenin olmadığı bir hayatı düşünmek saçma. Yemeden içmeden hayatı idame ettirmek mümkün değil. Tabi ki yiyip içeceğiz. Ama şunlara

dikkat ederek: Birincisi: Helal olmasına; Yiyecek ve içeceklerin helal ve haram olanlarını yüce Allah (c.c.) belirtmiştir. Allah (c.c.) tarafından yasaklanmamış bütün yiyecekler helaldir. Bunu için ilmihal kitaplarına bakılabilir. “Ey insanlar! Yeryüzündeki şeylerin helâl ve temiz olanlarından yiyin! Şeytanın izinden yürümeyin. Çünkü o sizin için apaçık bir düşmandır.” (BAKARA:168) “Her şeyden önce insan yediğine baksın.” (ABESE: 24)

İkincisi: Temiz olmasına; Görüntü, tat ve koku olarak temiz olmalı. İştah açıcı olmalı. Taze olmalı. Kirli, çürümüş, mikrop bulaşmış, kötü

kokuyor, mide bulandırıyor, bayatlamış, bozulmuş, bakteriler oluşmuş olmamalı. Mundar bir canlı değmemiş olmamalı. **“Ey iman edenler! Eğer siz ancak Allah’a kulluk ediyorsanız, size verdiğimiz rızıkların iyi ve temizlerinden yiyin ve Allah’a şükredin.”** (BAKARA:172)

Üçüncüsü: Tamamen kişisel bir tercih ve alışkanlık. Ne yediğimizle beraber, ne kadar yediğimiz, ne zaman yediğimiz, neyi ne ile beraber yediğimiz de önemli. Burada irade devreye giriyor. Hoşumuza giden bir yiyeceği çatlayana kadar yemek, hem israf, hem kendine eziyet. Az kaldı boşa gitmesin,

telef olmasın diye zorla yemek de, hem israf, hem kendine eziyet. Yediğimiz vakit te önemli. Sabah, öğle, akşam gibi. Akşam yatmadan önce karnını doyurmak, sonrada ağılık çöktü deyip uykuya dalmak, belaları davet etmektir. Yatmadan üç, dört saat önce yemek işi bitmeli. Aç uyuyamıyorsak, tokluk hissi veren az bir atıştırma-lık olabilir. Birbiri ile uyuşmayan beraber yediğimiz zaman rahatsızlık veren yiyecekleri aynı anda değil de, belli bir aradan sonra yemeli. Yerken acele etmeden iyice çiğneyerek sindire sindire yemeliyiz. Yediğimiz zaman rahatsızlık veren, hazım zor-

luğu çektiğimiz yiyeceklere, özellikle dikkat etmeliyiz. **“Ey Âdemoğulları! Her mes-citte ziynetinizi takının (güzel ve temiz giyinin). Yiyin için fakat israf etmeyin. Çünkü O, israf edenleri sevmez.”** (A’RÂF: 31)

Sevgili dostlar; insanın en iyi doktoru kendisidir. Sağlık problemlerimizin en önemli sebeplerinden biri, beslenme şeklimiz ve gıdalarımızdır. Her insan, sağlığını korumak ve hastalığına şifa aramakla mükelleftir. Tedbirli olmak ve önlem almak, her zaman tedavi olmaktan kolaydır, ucuzdur. **“İnsanoğlunun doldurduğu en kötü kap midesidir.”** (Hadis-i şerif)

25. ÇETMİLİLER GÜNÜ

Kerim BOZDAĞ

Bazı şeyleri dile getirmek çok kolay. Üç beş kelimelik bir cümleyle olayın aslını özetlersiniz iş biter!

Dile kolay, bu sene ile birlikte bütün Çetmililer 25. kez bir araya geliyorlar. Bu dayanışma toplantıları ile bütün hemşerilerimiz kendi evlatlarının geleceğini inşa ediyorlar.

Birlik oldukları her konuda adım adım geleceğe doğru ilerliyorlar.

13 Ağustos 2019 Çetmililer Gününde atılan bu adımların bir nişanesi olarak hafızalarımıza nakşedildi.

Vakfımızın öncülüğünde gerçekleştirilen faaliyetler bundan önce olduğu gibi bundan sonra da toprağa saçılan tohumlar gibi bereket saçmaya devam edecek.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da vakfımız idarecilerinin tertip ettiği toplantıda istişarelerde bulunuldu. Yeni kararlar alındı. Dönem içinde yapılan faaliyetler gözden geçirildi.

Dergimiz Çetmi'nin Sesi'nin dört ayda bir olmak üzere yılda üç sayı yayınlanmasına karar verildi...

Hemen hemen her toplantı için geçerli sayılabilecek katılımcı sayısının azlığı dikkat çekti. Muhtelif sebepler üzerinde duruldu.

Genelde, "nasıl olsa devam eden hizmetleri başarı ile yürüten birileri var. O tür toplantılara katılmasam da olur" düşüncesi ile hareket edip gelmeyenler olduğu gibi, işi gücü vesilesiyle katılamayanlar da olabilir.

Önemli olan vakıf hizmetlerinin aksamadan yürümesi ve yapılacakların elden geldiğince en iyisinin yapılmasıydı. Vakfı yönetenler her daim bunun için var olduklarını gösterdiler.

Yarın 14 Ağustos 2019. Çetmililer Günü olacak, binlerce insan bir araya gelecek ve bugüne kadar yapılanlar halka arz edilecek, dışardan gelen misafirler ağırlanacak...

Yarın için yapılacak çok iş var!

...ve nihayet beklenen gün geldi. İnsanlar şenliğin yapılacağı Uçurum Harman'a doğru gidiyorlar. Orası buluşma noktası. Yıllardır birbirini görmeyen insanlar, tanıdıkları her sima ile sarmaş dolaş oluyorlar... Birbirlerine selam alıp selam veriyorlar. Kısa da olsa hal hatır soruyor, hatıralarını tazeleyip geçmişi yad ediyorlar... Hiç bir şey yapılmasa bile sadece bu manzara olması gereken güzelliği yansıtmaya yetiyor!

25. ÇETMİLİLER SEVGİ DOSTLUK VE HOŞGÖRÜ SAMI ÇELİK KONSERİMİZE HOŞGELDİNİZ

Kadın, kız, genç, ihtiyar, çoluk çocuk bütün Çetmili-lerin dünyasında parlayan yıldızların şavkı gözlerine vurmuş gibi yüzlerinden de yansıyor! Hep neşe içerisinde ve hepsi bir arada...

Hasan Sami Arı söyledi, **Şirin Ertek**, **Murat Güven**, **Mehmet Güven** ve **Sami Aslan'ı** dinledik.

Çetmi'nin her tarafından başka başka sesler yeni nağmelere iştirak ediyor gibi içimizde yankılandı durdu...

Ömer Aslan'ın sunumu ile sırasıyla **vakıf başkanımız Sayın Mehmet Balcı**, **Belediye Başkanımız Osman Arı**, **Antalya Konyalılar Derneği başkanı hemşerimiz Süleyman Üre** mutat konuşmalarını yaptılar.

Değerli Sanatçımız Sami Çelik birbirinden güzel türkülerle konserini verdi. Sahneden inerek halkın arasına karıştı. Adeta onlarla birlikte söyledi... Canlı heyecanlı bir performans sergiledi.

Günün ilerleyen saatlerinde vakıf yararına, isminin açıklanmasını istemeyen bir kızımızın yaptığı tablo açık artırma usulüyle satışa çıkarıldı.

Ali Uslan kim ne söylerse söylesin hep onun üstünde bir fiyat teklifi ile kararlı bir duruş sergiledi.

Sahne yer alan **Kenan Uslan** harika bir konuşma yaparak mevzuya son noktayı koydu. "Kabul ederlerse bu tabloyu on bin liraya **Uslan** kardeşler olarak biz satın

alıyoruz ve onu **Ali** abime hediye ediyoruz." dedi.

Bu teklif diğer kardeşler tarafından da makul karşılınca **Ali Uslan** söz alarak, tabloyu kabul ettiğini, ama vakfa ihale için bağışladığını söyledi...

Tekrar ihale neticesi değerli işadamımız **Mahmut Uçar** tarafından en yüksek teklifi veren kişi olarak beş bin yüz liraya satın alındı...

Sıra umre çekilişine gelmişti.

Değerli hemşerimiz **Hüseyin Gökğün** vakıf yöneticisi olarak veciz bir konuşma yaptı. Onun vakıf adına yaptığı çalışmalar gerçekten gıpta ile takip edilmeğe değer.

Dergiyi katkılarımla vesileyle adımı sahnede telaffuz etme nezaketinde bulundular. Doğrusu beklemediğim bu iltifat sebebiyle bir an için şaşırdım ve duygulandım.

Kendisine buradan teşekkür ediyorum...

Umre çekilişini Bursa'dan iştirak eden, bu vesileyle vakfımıza katkıları olan bir hayırsever kazandı.

Günün finali ise vakfa başlangıcından bu güne her türlü desteğini hiç esirgemeyen büyüklerimize....

Bursa'da mukim değeri iş adamlarımızdan Memiş Uslan, Mehmet Ünal, Ali Uslan ve Mahmut Uçar'a verilen plaketlerle son buldu.

Gelecek, geçmişte yaşananlardan pay sahibi olanların üstün gayretleri ile inşa edilir!

Vakfa varlığı, duası ve iyi dilekleri ile katkıda bulunan herkese binler selam olsun...

Bu arada vakfımız için düzenlenen kermes alanında gece gündüz demeden çalışan değerli büyüğümüz Sayın Hasan Balcı'ya, kermese destek veren bütün hemşehrilerimize şükranlarımızı arz ederiz.

Yüreğini vermeli insan!

Tuttuğu ele,

Kucakladığı dosta,

Dokunduğu omuza,

Baktığı göze,

Dinlediği söze... vesselam.

Eşsiz kahramanım: **Babam**

Fadime BAYRAM

Sen vefat edeli bir yılı geçti babacığım, ama hâlâ gittiğine inanasım gelmiyor! Gitmeseydin biraz daha öpseydim ellerinden, yanaklarından, yeni olan ve olacak torunlarını da sevebilseydin. Sık sık rüyalarımda gördüğüm gibi, gerçekte de öyle görebilseydim seni!

1945 yılının Haziran ayında doğup, 2018 yılının 14 Ocak günü vefat eden, "İmamın Hasan" diye bilinen, dedem İmam Ahmet Bayram'ın beş evladından biri olan babam Hasan Bayram. Dilim döndüğünce, onu tam anlatabilir miyim, babacığımı la-yığıyla anlatmayı becerebilir miyim bilmiyorum bir kaç kelâm edeceğim inşallah.

Belki çok kişinin yüzüne bakarak sinirli biri diye tahmin edeceğinin yüreği, kalbi ve gönlü ile adam gibi adam olan babam... 10 çocuğundan biri bebek iken kucaklarında vefat etmiş, ben en küçükleriyim. Ha-

yattaki dokuz çocuğunun ve eşinin teline zarar gelmeden, kimseye minnet ettirmeden bakan babam... Hepimize ahlâklı olmayı, saygıyı, sevmeyi, toplulukta büyüklere hürmeti, küçükleri bilmeyi, çocukla çocuk olup büyüklerin yanında diz çöküp oturabilmeyi öğreten babam. **Helal kazanmayı, başkasına baş eğmeyip kendi yağımızla kavrulabilmeyi, az bulduysak az yiyip çok bulduysak ondan başkalarının da nasiplenmesini sağlamayı öğreten, yardımı, hoşgörüyü, ana-baba rızasının Allah rızasından hemen sonra yer aldığını bize yaşayışıyla özetleyen babam...**

Rabbim 9 çocuğunu sana sadak-i cariyeye olabilecek evlat eylesin, bizlere de senin gibi sonrasında bizi hayırla anan evlatlar yetiştirmeyi nasip eylesin. Kabrin nûr derecen âlî olsun, biz senden razıyız Rabbim de razı olsun inşallah. (Ruhuna Fatiha)

Mustafa Özgül

— Halis YAZICI —

Seni yalan dünya
Nice insanları yedi
Bir çınarın dalı gibi
Yıkıldı Mustafa Özgül

Halamoğlu olurdu
Manevi kardeşim oldu
Dönülmeyen bir yol uldu
Yürüdü Mustafa Özgül

Hastaneden getirdiler
Malaklara götürdüler
Sağ yanına yatırdılar
Uyudu Mustafa Özgül

Doğum yeri Çetmi köyü
Mümünner'den gelir soyu
Meleğe benzerdi huyu
Kardeşim Mustafa Özgül

Ezelden yüzü gülmedi
Muratlarına ermedi
Gitti de geri gelmedi
Kayboldu Mustafa Özgül

Adın unutulmaz senin
Toprağa değmesin tenin
Ahir alemdeki yerin
Nur olsun Mustafa Özgül

Mersinden geldi mematı
Orda son buldu hayatı
Anamur'da saltanatı
Yıkıldı Mustafa Özgül

Ağabeyin yazar mani
Asla unutamaz seni
Rahmet olsun gani gani
Kardeşim Mustafa Özgül

Yağmur mu yağdı yöreye
Seller mi endi dereye
Kimler konuldu sıraya
Bilinmez Mustafa Özgül

Anamur'un yokuşları
Ağlattı garip başları
Müdürün son gidişleri
Dönmedi Mustafa Özgül

Yazıcıoğlu der gezerler
Birgün mezarım kazarlar
Banada mani azarlar
Okunur Mustafa Özgül

Yanık bu Halis'in özü
Bitirelim gayri sözü
Ezelde yazılan yazı
Silinmez Mustafa Özgül

Ruhun şad olsun.

İğde Çiçeği

Günsel Aslan Bircan

Rahmetli dedem Gök Mehmet, köyün kırık çıkıkçısı (ortopedi), baytarı, Lokman Hekim'i idi... İnsanın, İnek, keçi, koyun, kuzu, öküz, dana, eşek, katır bütün malların hastalıklarına elinden geldiği kadar yardımcı olur, çareler bulurdu. Hiç karşılık beklemeden kendi yaptığı sargılar, karışımlar sayesinde çok kişiye ve diğer canlılara faydası dokunurdu.

Bir gün Çamırcak'ta yol çalışması esnasında kesilen iğde ağaçlarının büyük iki üç dalını sürüyerek köye getirir.

Ebem de "ne yapacaksın onu?" diyer sorar dedeme.

O da, "Bir gün bir şeye lazım olur!" der.

Neyse kış gelir, kar yağar. Sabahleyin bir Bolaylı teyze,

"Ah Mehmet dayı diye kar'ı dizleyerek bizim köye gelir. Hoşbeşten sonra, "Senden bir hizmetim var." der. "Ben İstanbul'da doktora gittim. Midem ağrıyordu. Doktor, iğde çiçeğini balla karıştırıp ye dedi. Sizde varmış."

Dedem kendisinden istenen bu hizmete hemen karşılık verdi. Getirdiği iğde dallarını evin tavanından indirip çiçeklerini ayırarak teyzeye verdi. O teyze dua ederek Bolay'ın yolunu tuttu gitti...

Dedemin böylesi iyiliklerde bulunmanın tarifsiz sevincini yaşadığı anlar gözlemin önünden hiç gitmiyor. Başkalarına yaptığı iyiliklerle mutlu olan dedem ve köyümüzün diğer eski insanların hepsi ile ne kadar gurur duysak azdır.

Halis YAZICI

Bilirim

*Dervişlik baştadır taçta değildir
Isıtmak ateşte, sac'da değildir
Ararsan Mevla'yı gönülde ara
Mısır'da, Mekke'de Hac'ta değildir*

Yunus Emre

*Güller yazda açar kışta değildir
İman sinededir başta değildir
Mevla'yı sevmişim can-ı gönülden
Hayallerde değil, düşte değildir*

Halis Yazıcı

*Ben ne Mekke ne de Kudüs bilirim
Mevla'yı gönülde takdis bilirim
Çok hacılar gördüm Mekke'ye gitmiş
Çok şeytan taşıyan İblis bilirim*

Şair Eşref

*Ben kendi nefsimi abis bilirim
Haset fesat haram, hadis bilirim
Aynaya bakınca kendim görürüm
En günahkâr kulu Halis bilirim*

Halis Yazıcı

Bir resmin hikayesi...

Çetmi'nin Sesi

Niyeti güzel olanın istikameti de güzeldir. Hayra hizmete vesile olan kardeşimizin açtığı çığır nerdeyse volkan olup taşıtı... Adeta kendi bendine sığmadı desek yeri.

Malzemesi boya, fırça, kalem, kâğıttan müteşekkil bir resim. Ama iş öyle değil işte!

Bir resim yaparsın, niyetin güzelse binler hayra vesile olursun.

Niyetin sahîhse bu senin amelinin bereketini artırır. Gönülleri böylece fethedersin. Bu arada ismini gizlersin...

Rabbim bilsin yeter dersin!

Bu hal ise inanmışlığın ve hayra adanmışlığın en güzel alametinden başka bir şey değildir...

Yaptığı bir resim ile vakfımıza on beş bin yüz Türk lirası katkıda bulunan ismi meçhul kızıma alenen teşekkür ederiz.

Onun gibi gizli kahramanlarımız oldukça Çetmililerin hiçbir zaman sırtı yere gelmez!

BENİM KÖYÜM

Mehmet ÖĞÜT

Seni sevmedi diye dağları taşları üzgün
Nasıl tarif edem nasıl anlatam?
Doğası başkadır benim köyümün
Nesini sorarsın nesin anlatam?
Havası başkadır benim köyümün

Geyinir guşanır yayla göçünde
Yeşili moru saklı alın içinde
Gaymağı bam başka balın içinde
Sofrası başkadır benim köyümün!

KURTULUŞ

Başımdan geçen gerçek bir hadise

Ali KOCAMAN

Bilmiyorum 3-5 sefer iteledim. Ben itiyordum, Fatih az gidiyor bir baktım can havliyle yüzmeye çalışıyor ama ters tarafa gidiyor, hemen omzundan tutarak doğru tarafa çevirdim.

Günlerden 10 Temmuz 2019... Damadım Fatih Özer babasını Antalya havalimanına götüreceğini duydum ve dönüşte denize gireceğini...

Ben de boş olunca beraber gidelim dedim. O gün babası gidiyor abisi iniyor gittik, gönderdik ve abisini aldık ,o gece Antalya'da kaldık. Ertesi gün vardık İncekum'a ve denize girdik.

Ben yüzerek 80-100 metre mesafede olan İplerin oraya vardım, haliyle yoruldum ve dinlenmeye başladım. Gördüm ki damadım Fatih de gelmiş ve dinlenmeden geri dönmüş gidiyor.

Başımıza ne geleceğini bilmediğim için başka bakmıyordum o tarafa. Fatih 5/6 metre gittikten sonra bir ses duydum, benden başka kimse yok. Fatih nefes alamıyorum diye bağırıyor ve yardım istiyordu. Biz denize girmeden diğer damadımın ağır hasta olduğunu öğrendik ve moralimiz yoktu.

Hiç düşünmeden atladım aramız 5/6 metreydi yanına giderken aklımdan geçenleri yazıyorum. Millet bir hastalığa üzülürken, Fatih'i kaybedeceğiz.

Suda mücadele eden gelene yapışır beni de götürür.

Hiç düşünmeden atladım aramız 5/6 metreydi. Millet bir hastalığa üzülürken, Fatih'i kaybedeceğiz.

Bile bile ölüme atladım, vardım yanına ne yapacağımı bilmiyorum. Bu arada Fatih'te panik, stres, su yutma hepsi var. Yanına vardım yine nefes alamıyorum dedi. Panik yapma dedim, sırt üstü yat ve yavaş yavaş nefes al... Çevirdim sırt üstü ve ayaklarından olan gücümle iteledim. Bu arada 1-2 dakika geçti, yoruludum, ben de panikleydim çünkü. Nefes almaya zorlanıyordu.

Bilmiyorum 3-5 sefer iteledim. Ben itiyordum, Fatih az gidiyor bir baktım can havliyle yüzmeye çalışıyor ama ters tarafa gidiyor, hemen omzundan tutarak doğru tarafa çevirdim. Dedim sen bana bırak yine çevirdim nefes almaya devam et... yine iteledim.

Fatih yine yüzmeye çalışıyor yine ters tarafa gidiyor; omzundan yine tutup düzelttim yine çevirdim. Bi daha iteledim ayaklarından o biraz daha giderken boy alıyor mu diye suya daldım hâlâ derindi, su içtim çıktım bende can kalmadı ama ölsek bile mücadeleye devam ettim. Baktım bir adam yüzerek gidiyor bir an sevindim yardım edecek diye hemen bağırdım Hasan Hüseyin! Mehmet abi! Adam bize bakmıyor ve duymuyordu. Kulaklarını su almasın diye kapatmış bir anda üzuldüm, o gitti. Birkaç defa daha iteledim baktım 10/15 metre ilerde karı koca var ne dedim bilmiyorum bana baktı el kol hareketi yaptım derken ayaklarım kuma değdi abiye yan-

lış anlamasın diye teşekkür ettim dedim boğuluyorduk o an anlatılmaz yaşanır yaşadım. Her şey kader, Allah'tan ümidi kesmedim, şükür ama yardıma giderken 1 ölü 2 ölü olur diye gittim mücadeleyi bırakmadım. Sonra çıktım kendime soruyorum ben de orda olmasam gitti. Veya ordayım ama korktum atlayamadım yine gitti. Gitmemiş olsam vicdan azabı çekerdim. İyi ki gitmişim cenabu Allah sayesinde kurtulduk. zor karar ama bir karar verilecekti, verdim.

Buradan bütün geçmişlerimizi Allah rahmet eylesin diyorum. Bütün hastalarımıza Allah acil şifa versin...

Allah'a emanet olun.

15/7/2019

Hafız

Nurettin ÖZEL

Ben şanslı bir çocuktum; annem mesleğinde başarılı bir doktor, babamsa kendi tabiriyle ipe gidecek onlarca idamlık katli ipten kurtaran, şöhreti şehrin sınırlarını aşmış bir ceza avukatıydı.

Daha ben doğmadan önce lüks mü lüks tripleks bir villa almış annemle babam; öyle bir villa ki üç bin metre kare içinde sanki bir saray yavrusu gibi tripleks bir ev, bahçesinde bin bir çeşit ağaçlar, çiçekler, kamelyalar eksantrik bir yüzme havuzu ve bütün bu güzelliklerin etrafında bir buçuk metre yüksekliğinde beton bir duvar, onun üzerinde ise bir metre yüksekliğinde dövme demirden yapılmış uçları sivri dekoratif bir korkuluk vardı.

Bütün bu güzelliklere demirci Haydar ustanın titiz çalışması ile, annemin benim kız kardeşim dediği, okurken dört beş sene bir evde kaldığı mimar arkadaşı Aybüke teyzenin

sanatsal çizgileriyle şekillendirilen iki kapıdan girebilirdiniz. Birisi binanın alt katında bulunan garaja giriş için araba kapısı, birisi de normal bir metre genişliğinde bahçe kapısı...

Öyle kapılardı ki bunlar her birine bir fukaraya bir ev alabilecek kadar para harcanmıştı. Dekoratif unsurların çoğu yeri varak boya ile boyanmış kapıları görenler altından yapılmış sanırdı. Kapıya bir metre yaklaştınız mı içeride bahçede, diğer normal köpek mamaları hariç, günde iki kiloya yakın pişmiş etle beslenen Doberman köpeğin haf haf diye sesini duyardınız. Zaten sesini duymanıza da gerek kalmazdı, çünkü dekoratif korkuluğun üzerinde kalın bir ağacın yan kesimi ile elde edilmiş bir satıhta askerî alanların dış tellerinde asılı "Dikkat askerî sahadır!" uyarısı gibi "Dikkat köpek var!" uyarı yazısı gözünüze çarpar ve bir anda duraklardınız.

Köpek özel bir köpekti; özel baytarı bile vardı, iki üç aya bir gelir sağlığını kontrol eder giderdi... zaten bu semtte bütün evler yaklaşık bizimki gibiydi ve hepsinin bahçesinde köpek vardı ve gece olsun gündüz olsun evlere yabancı kimse yaklaşamazdı. Bir seferinde babam davasını aldığı bir mahkumla görüşmeye gittiği hapishaneyi görünce ben bizim eve açık hava hapishanesi adını takmıştım... Sadece bizim ev değil bu semtteki bütün evler açık hava hapishanesiydi zaten...

Sadece bahçe duvarlarının etrafına beton çekseler yine de bu kadar ağrıma gitmezdi belki, ama bu semtin sakinleri yüreklerinin, vicdanlarının etrafına da aşılması zor beton duvarlar örmüşlerdi, merhamet yoktu, sevgi yoktu öyle ki sokaktaki bir yolcu susuzluktan ölse bir bardak su isteyecek bir kapı bulamazdı, bütün hayatını riske atıp bir kapı ziline basmayı denese bile içeriden kapı görüntüsüne bakılır, aman bir dilenci diye el sallayıp geçer kimse kapısını açmazdı...

Annemin arabası ayrı, babamın arabası ayrıydı, ikisi de çok pahalı arabalardı bunlar birinin arka camında bir yıllan resmi vardı, birisinin arka camında ise bir terazi resmi vardı, terazi tam dengedeydi, bu teraziyi yerini tam olarak hatırlamıyorum ama bir yerde daha görmüştüm daha küçük-tüm o zamanlar devasa bir binanın önünde gözler bağlı bir kadın heykeli elinde kefeleri tam dengede duran bir terazi vardı, babama sorduğumda

o terazi adaleti temsil ediyor diye cevap almıştım, kadının niçin gözleri bağlı olduğunu ise daha sonra öğrenecektim. Güya kimsenin haline vaktine bakmadan, hatır gönül saymadan hakkı haklıya teslim edip şaşmaz adaleti sağlamak amacıylaymış gibi bir şeydi anlamı. Daha da büyüdüğümde bunun hiçte böyle olmadığına şahit olacaktım.

Neyse annem ve babam kendilerine tüm konforu sağlayıp akılları başlarına gelince bir çocuk yapmak gelmiş akıllarına ve nasıl denk getirdilerse şubatın yirmi dokuzunda ben dünyaya gelmişim. Özel bir hastanede açmışım gözlerimi, bir kadının tibben doğum yapabileceği son anlarda gelmişim dünyaya, bütün bunlar benim suçum değil tabi. Ne ben son anı seçtim nede üç senede mi dört senede mi bir gelen yirmi dokuz şubatı ben seçtim...

El bebek gül bebek büyüttüm, hatırladığım kadarıyla her gün benimle ilgilenen, gak deyince su, guk deyince ekmek veren bir dadım vardı. Yaramazlıklarımın ona çok iş kessem de severdim kadını oda beni aldığı yüksek maaşın hatırına severmiş gibi görünürdü. Gerçi sonunda o da bana dayanamadı, daha düşük bir maaşla başka bir çocuğa bakmaya gitti, ondan sonraki gelenlerse en fazla bir ay dayanabildi bana.

Daha sonra dedemle babam geldi köyden, baba ve annem benim her yaramazlığımı bağışlarken benim yaramazlığıma katlanamayan dedemse bana bismillahsız adını

takmıştı. Bu bismillahsızın anlamını da çok daha sonra öğrenecektim.

Bir evin bir çocuğuydum ilk ve son çocuğuydum annem ve babama göre çok iyi yetişmeliydim daha ilk okula gitmeden özel hocalarım vardı, müzik hocam haftada iki gün gelir evdeki tamburla bana ders verir, yeni konuşmayı öğrenmiş bana İngilizce hocam yabancı dil öğretmeye çalışırdı.

Yer yüzünde başka kaç çocuğa nasip olundu bilmem daha altı yaşına bastığımda bana son model bir araba alınmıştı, pazar günleri o arabayla pikniğe giderdik baba annemin özel karışımli köftelerini mangalda pişirirken babam bana araba kullanmayı öğretir, direksiyon dersleri verirdi.

Binamızın özel havalandırma tesisatlı bodrum katında büyükçe bir salonun içinde ise küçük bir çocuk bahçem vardı ve elektrik kumandalı arabalardan, katar katar trenlerden oluşan bir oyuncak parkım vardı ama tek başımaydım ve o oyuncaklarla oynamak bile bana yetmiyordu. Nadiren misafirliğe gelen komşu çocuklarla bile oynarken mutlu degildim çünkü komşu çocuğu benimkilerden daha çok kendi oyuncaklarından bahsederken canımı sıkarlardı.

Bazen bütün ısrarlara rağmen oyuncak salonuna inmez misafirlerin yanında kalır annemin çok ağır bir hastayı nasıl iyileştirdiğini, babamın yüzde yüz suçlu olduğunu bildiği bir suçluyu nasıl hapisten kurtardığını, gelen misafirin çok ucuza mal ettiği bir ürünü kaç misli paraya sattığını bal-

landıra ballandıra anlatışlarını dinlerdim. Baba annem hoş beşten sonra iki saattir ağızlarından bir kez allah kelamı çıkmadı diye söylenerek mutfaka giderdi, gerçi gündüzleri hizmetçimiz, hafta da iki gün gelen temizlik kadınıımız vardı ama, baba annem gelince bunlara boşuna para veriyorsunuz diye ikisinin de işine son verdimiş, mutfak işlerini kendi üzerine almıştı. Dedemse babaannemin getireceği çayı kurabiyeleri, kekleri beklemeden konuşulanlardan rahatsız olur kalkar bahçede bahçıvan için yapılmış küçük kulübeye giderdi, dedemle bana bismillahsız dese de iyi anlaşırdık onunla, o gidince bende peşine takılırdım kulübeye giderken dedem kendi kendine baba anneme söylendiklerine benzer şeyler dökülürdü dudaklarından. Varsa yoksa dünyalık iki saattir ağızlarından bir Allah kelamı çıkmadı, ikisinin kazancında da haram var haksızlık var, ben oğlumu üç kuruş para için bir suçluyu ceza evinden kurtarsın diye okutmadım diyerek girerdi kulübeye, sonra açardı tabakasını dolardı ciğarasını. Uzun bir sessizlikten sonra bana o zamanlar pek de anlamadığım nasihatler ederdi, ama ben her zaman bildiğimden şaşmaz her gün bir yaramazlıkla kapatırdım perdeyi, baba annem bir kardeşi daha olsaydı bu çocuk böyle olmazdı diye söylene de ne yazık ki benim doğumumda çok zorluk çeken annemle babam karar almış bir çocuk bize yeter, köpekler gibi çok çocuk yapıp topluma faydalı olarak yetiştiremedikten sonra deyip tıbben doğum

işini sonlandırmışlardı, zaten bende bir kadının doğurma yeteneğinin doğal olarak sonlanacağı son anda dünyaya gelmişim ve anlayacağınız hiçbir zaman bir kardeşim olmayacaktı.

Daha ilk okula gitmeden psikologlara götürdüler beni, psikologlar bile illallah etim elimden, çok zeki bir çocuk demiş psikolog, annem ve babam gururlanmışlar benim zeki olduğuma, zeka testine götürdüler beni, abuk sabuk sorulara verdiğim cevaplarla benim ay kümün çok yüksek olduğumun, ileride çok yetenekli bir bilim adamı olabileceğimi söylemiş aykücüler.

Bir değişiklik olsun diye annemin köyüne tatile götürdüler beni, orada dayımın çocukları ile tanıştım, annem benim bir çuval eski oyuncaklarımı önlerine dökünce dünyalar onların olmuştu, ilk arkadaşım dayımın oğlu Ahmet oldu, hemen hemen aynı yaşıydık ona yaramazlık yapmayı ben öğrettim.

Dayım bir an önce gitsinler diye gözümüzün içine bakıyordu annemse her dokundum şeye dur ona dokunma mikrop kaparsın dese de ben Ahmet le evin altını üstüne getirirdik, kümeste gurka yatmış tavuğun altındaki daha günü gelmemişken yumurtaları kırar içinden civciv çıkartırdık, ama hiç birisi yaşamazdı.. yumurtadan canlı olarak çıkmazlardı zaten.

Benim yüzümden olsa gerek köy ziyareti kısa sürdü ve ben etrafı beton duvarlarla çevrili, parmak iziyle ve kumandayla kapısı açılan, en

azılı mahkumun bile kaçmakta başarılı olamayacağı o açık hava hapishanesindeki yalnızlığımı geri döndüm. Tatili erken bitirdikleri için annem ve babama kızmıştım, bir gün babaannem mutfakta, dedem camide ve de annem babam işte iken dedemin kulübesindeki bahçıvan makasını alıp bahçedeki bütün çiçekleri kesip yerle bir ettim, dedem camiden gelince beni kulübeye çağırdı uzunca bir nasihat çekti, ama asıl kıyamet çiçekleri çok seven annem gelince kopacaktı.

Nitekim de öyle oldu, annem gelince çılgına döndü, ilk dayağı o zaman yedim annemden, ilk oda hapsini de o zaman aldım babamdan ama umurumda değildi, onlara karşı bir öfke vardı içimde, onların canını sıkmak sanki beni mutlu ediyordu.

Ertesi sabah beni tekrar psikoloğa götürdüler, bir sürü soru sordu, bir sürü cevap verdim ama yine tatmin olmadı psikolog, haram diyordu dedem, bismillahsız ve haram ikinizin kazancında da haram var, haramı helale çevirirseniz bu çocuğun bir şeyi kalmaz dese de annemde babamda harama inanmıyorlardı ki, biz emeğimizin karşılığını hak ederek alıyoruz diye itiraz ettiler dedeme, iyice umudunu kesen dedem bir hocaya götürüp okutun bari diye yalvardı onlara, ama sen hala eski kafadasın baba, hiçbir okumayla çocuk mu düzelir bu işin eğitimi almış psikologlar bile çözemedi işi diye beni götürmediler hocaya...

Hocaya götürülünce düzelip düzelmeyeceğimi, anne ve

...o gayet disiplinli bir şekilde derse başladı, önünde bir kitap vardı; oradan okuyor ve bana okuduğun izahını yapıyordu.

babama öfkenin geçip geçmeyeceğini bilmiyordum, ama babamın başka şehirlerden azılı katillerin, hırsızların davasını alıp onları iki celsede iki yalancı şahitle nasıl hapisten kurtardığını büyük bir başarıymış gibi ballandıra ballandıra anlatırken, daha çocukken gördüğüm o devasa binanın önündeki gözleri bağlı kadının elindeki terazinin yanlışı tarttığını, mazlumun canının yandığını çocukça hissediyor babama karşı öfkem ve nefretim bir kat daha artıyordu.

Okul yaşım gelmişti, beni bir özel okula yazdırdılar, senelik ücreti çok pahalı bir okuldu burası ve bütün öğrenciler benden geri kalmazlardı, ama her yaramazlığın içinde mutlaka ben olurum, öğretmenler pek ses çıkaramazlardı velileri üzmemek için, çıkar-salar da sen babamın verdiği parayla maaş alıyorsun diyerek sustururduk onları. Birkaç sefer babama beni okuldan alıp başka bir okula vermesini

söyleseler de babamın ünlü bir avukat olması okula yeni yazılacak öğrenci velilerine bir kıstas olarak kullanacakları için sabrederler okuldan alınmam için ısrar edemezlerdi babama.

Nihayet Şubat 29 çekti ve benim yaş günüm gündeme geldi. Biraz eğlenceli olsa da yaş günlerinden tiksiniyordum, ama annem ve babam yaş günüm için mahalledeki, açık hava hapishanelerinde bulunan tüm çocukları ve de meslektaşlarının çocuklarını davet etmişlerdi ve evde büyük bir telaş, başlamıştı, tutukları orkestranın devasa hoparlörleri bahçenin çeşitli yerlerine yerleştiriliyor, marangoz kalabalıkta çiçekler çiğnenmesin diye çiçeklerin etrafına dekoratif çit çekerek tedbir alıyordu, çocuklar en gözde kıyafetlerini giymiş ellerinde bana yaş günü hediyesi olarak aldıkları hediye paketleri ile anne ve babaları tarafından bahçe kapısından içeri bırakılıp gidiyorlardı, babam

kapıda dur gelene hoş geldin de dediyse de, yapmadım balkona oturup onları izledim.

Şubat ayı olmasına rağmen hava bahar havasıydı sanki, neyse Akşam ezanları sırasında müzik başladı, çocuklar bahçeye yerleştirilmiş masalarda yerlerini almış, iki metrete yakın yaş günü pastası pastacının üzerinde iyi ki doğdun özgür yazısıyla getirilip aneme teslim edilmişti, bense olduğum yerde bunalıyordum sanki bir el boğazımı sıkıyordu ve nefes alamıyordum, tam o anda akşam ezanları başladı, dedemin ezan okunuyor müziği kesin demesine rağmen müzik kesilmeden devam ediyordu ben sanki yıldızlardan yardım istercesine gök yüzüne baktım, gök yüzünde tek bir yıldız bile yoktu... havai fişekçi babamla birlikte doğum saatinde patlatacağı fişekleri yerleştirecek yer ararken gidip çok sevdiğim Süpermen elbisesini giyip bodrum katta bulunan şar telleri indirmem bir oldu,

elimde lastik bir polis copu ile bahçede birden ışıklar kesilip gözleri karanlığa alışmaya çalışan çocukların arasına dalmışım, bizimkiler "sigorta kutusu kapının arkasında" diye bağırırken ben kimin neresine denk geldiyse derin izler bırakan polis copu ile ortalığı darmadağın ettim, müzisyenlerin davulunu patlatıp, orglarını kırmış, yaş günü pastasını devirmiş çoktan odama çekilmiştim...

Sigortalardan ışık yanmayınca babam şarteli kaldırmış, ışıklar yanmıştı ve bahçede çocuklar ağlaşıyorlardı. **Babam öfkeyle odamın kapısını açtı baktı ben orda giyiniyorum kapıyı çarptı gitti.** Müzisyenler kırılan parçalanmış aletlerine bakarken, çocuklarsa kendilerini dövenlerin devasa bir adam olduğunu tarif ediyorlardı, babam hariç benden hiç şüphelenen yoktu, sonra polis arabası geldi, etraftan parmak izi aldı çocukları sorguladı gitti ve kaç yıl sonra gelen benim yaş günü partisi bitti, davetli çocukların babaları gelip beyaz smokinleri kanla lekelenmiş çocukları tek tek alıp götürdüler. Dedem olayı benim yaptığımı gördüğü halde "çocuğun en güzel gününü zehir ettiler" diye kendi kendine söylenirken, babam itiraz ederek, "baba bodrumdaki şartel indirilmiş, o şartelin orada olduğunu Özgür'den başka bilen yok!" diyerek beni suçlamaya çalışıyordu. Neyse Şubat tatili bitmiş, okulun ikinci yarısı başlamış ve ben ilk senemi bin bir yaramazlıkla tamamlamıştım.

Yaş günü olayından sonra defalarca gittiğimiz çeşitli psi-

kologlar bende bir değişiklik sağlayamayınca babam ve annem inanmasalar da sonunda dedemin dediğine gelmiş, son çare olarak yaz tatilinde beni camide açılan Kur'an Kursuna göndermeyi kabul etmişlerdi.

Bir Pazarertesi günü babamla birlikte camiye gitti. Babam hocaefendiye benim bütün şeceremi saydı döktü, bense ses çıkarmadan babamı dinlerken gözüm camideki diğer çocuklardaydı; hangisiyle anlaşılabileceğimi, hangisiyle ters düşeceğimi gözetliyordum.

Neyse hoca efendi belki benim durumumdan, belki de anlatılanlardan korkmuş olacak ki babama kendisinin hafızlık dersi verdiği benden birkaç yaş büyük fakir bir çocuğun evimize gelip özel ders vermesi konusunda, çocuk çocuğa iyi anlaşırlar, hem fukaraya üç beş kuruş verip onu sevindirirsiniz diye ikna etti babamı, ama ben içimden hemen o gelecek çocuğa diş bilemeye başlamıştım bile, hayır hayır bilerek ya da isteyerek değildi bu, sanırım bu diş bilememin sebebi annem babamdı, çünkü bütün hikayeleri para üstüneydi, her istediğim şeyi anında alıyorlar ve beni sevdiklerini söylüyorlardı. **Beni ikna etmeyen yapmacık bir sevgiydi bu, ama gerçek sevgi üzerine söyleyecek tek bir kelimeleri yoktu ve işin garip tarafı bunun farkında bile değillerdi...**

Ertesi sabah erkenden kapıyı bir çocuk çaldı, dedem şaşırdı "fesüphanallah kaç senedir ilk defa kapıyı bir dilenci çalışıyor bunda da bir hayır var"

derken, babam gülümsedi o çocuk dilenci değil baba, bizim Özgür'e ders verecek, diyerek bastı kumandaya. Çocuk içeri girince gördüğü şatafattan gözleri karardı sanki. Dudakları titreyerek **"Be be beni Seyit hoca gönderdi"** diyebildi. Balkonda kahvaltı yapıyorduk, babam çocuğu çağırıp kahvaltı masasına oturttu. Ama çocuk kahvaltı masasındaki balı kaymağı salamı sosisi pastırmayı kavurmayı ceviz içini görünce şoklanmış gibi dondu kaldı. Annem hadi evladım kahvaltınızı yapın sonra içeri derse geçersiniz dese de çocuk ilk defa gördüğü bu zengin sofrasında sanırım bir yanlışlık yapıp pot kırmamak için bir türlü başlamadı kahvaltıya. Annem bir ekmek çeyreği arasına baldan kaymaktan sürdürdü sıkma yapıp tutuşturdu eline, çocuk pipetle meyve suyundan çekip, ballı sıkmayı midesine indirirken ona bakıyor, içimden seni de alt edeceğim aslanım diye sesleniyordum çocuğa.

Kahvaltıdan sonra ders başladı, zayıf çelimsiz bir çocuktuk ama cin gibi birine benziyordu, iri mi iri simsiyah gözleri çakmak gibi parlıyordu. Salondaydık ve annem babam rahat etsinler diye bizi yalnız bırakmışlardı.

Daha birbirimizle tanışmadan niye geldin lan beni terbiye mi edeceksin diye çatmıştım çocuğa, çocuk hiç istifini bozmadan benim adım Yusuf, babanın isteği üzerine hafızlık hocam sana dinî eğitim vermem için beni görevlendirdi, deyince ben sen kimsin de bana eğitim vereceksin diye daha da üzerine vardım, bana

dik dik baktı sonra hadi otur derse başlıyoruz dedi. Ben oturmazsam ne olacak beni döverek misin deyince gülümsemi, benim dersle hiç alakam olmadığı halde o ders anlatmaya başladı, ben seni dinlemiyorum boşuna anlatıyorsun deyince, ben alacağım ücreti hak etmeye çalışıyorum, dersimi dinle diye çıkıştı bana, ders iki saatti ama ben sürekli odadan dışarı çıkıp geri geliyordum, o beni bekliyor ben gelince de dersine devam ediyordu, sinirimden patlıyordum neredeyse beni alt edecekti ama buna izin veremezdim, masanın üzerinde duran annemin en sevdiği vazoyu iteleyip yere düşürdüm... sese annem koşturup geldi vazoyu yerde parçalanmış görünce ne oldu, nasıl kırıldı bu vazo deyince, bu salak kırdı anne diye suçu onun üzerine attım. Annem kızıp bağıracağı yerde gülümseyerek biraz dikkatli ol evladım diyerek vazo kırıklarını toparlayıp giderken çocuk, özür dilerim efendim bundan sonra daha dikkatli olurum deyince çocuğa öfkem daha da arttı, uzunca bir süre sustu ve bana baktı, ben de ona bakıyordum, üzerinde yakası eskimiş bir gömlek, bedenine göre çok büyük uydurma eski bir ceket vardı, ama kendinden emin bir tavırla o iri gözlerini kırpmadan bana bakıyordu, sonra tane tane konuştu "yalan söylemek çok kötü bir şey, hem de çok günah, biliyorum benim bırakıp gitmemi istiyorsun, ama gitmeyeceğim, saatim doldu, yarın saat ikide buradayım" diyerek kalktı ayağa "hoşça kal" diyerek çıktı dışarı, arkasından ben de çıktım o

lastik pabuçlarını giyip bahçeden çıkarken bizim koca köpek de yadırgadı onu, havladı durdu, bense arkasından hayranlıkla onun gidişini izledim, benden en az beş altı yaş büyüktü, üstü başı dökülüyordu ama sapa sağlam bir karakteri vardı ve o yoksulluğuyla barışık, doğrusu onun yerinde olmayı çok isterdim.

Ertesi gün tam pencerede oturmuş onu bekliyordum, o yine tam saatinde kapıdaydı. Annem ve babam işte olduğu için kapıyı dedem açtı, bizim koca köpek yine havladı dedem onu geçirip odama kadar getirdi, selam verdi ama ben selamını almadım, sırtımı dönüp pencereden dışarı bakmaya başladım, ama o gayet disiplinli bir şekilde derse başladı, önünde bir kitap vardı oradan okuyor ve bana okuduğun izahını yapıyordu.

Aslında bana Kur'an öğretmek için tutulmuştu, ama başka şeylerden bahsediyordu, ağaçlardan otlardan kuşlardan falan.. Bu böyle kaç gün, hatta kaç hafta devam etti bilmiyorum, bir gün tam onun damarına basacak bir hareket yapmış olmalıyım ki o iri siyah gözlerini üzerime dikti ve bütün nefretini üzerime kusarcasına *"Bana bak ukala dostum, zaten baban hocama senin ne mal olduğunu anlatmış, ne yaparsan yap beni görevimden vazgeçiremezsin, senin köpeğinin bir solukta yediği o kilolarca eti ben bir senede bile yiyemiyorum, yani babanın bana ödeyeceği paraya çok ihtiyacım var onun için beni asla pes ettiremezsin, onun için adam gibi otur karşıma da derse başlayalım"* derken, ben onu

nasıl alt eder de ondan kurlurumun planlarını yapmaya çoktan başlamıştım bile.

Hafta sonuna doğru onu can evinden vuracak darbeyi bulmuştum, annem ve babam işteydi, dedem camiye gitmişti baba annem ise mutfakta özel balıkçımızın getirdiği iki üç kiloyu aşkın balıkları temizliyordu, tam zamanı diyerek onu oyuncaklarımı göstermek için bodrum kata inmeye ikna ettim, şaşkın şaşkın oyuncaklarımı izledikten sonra ona arabamı göstermek istedim, hayatında ilk defa gördüğü bu oyuncak mezarlığından sonra bir de arabam olması onu şok etmişti, arabanın kapılarını açtım binsene diye iteledim onu, bendeki bu ani değişikliği bir dostluk belirtisi sanarak arabaya bindi, o bütün şaşkınlığıyla arabanın deri koltuklarını incelerken ben direksiyona geçip çoktan arabayı çalıştırıp hızlı bir kalkışla otomatik açılan bahçe kapısından çıkmıştım dışarı. O **"dur yapma bir kaza yapacaksın!"** derken ben sokaktan geçmekte olan bir satıcının seyyar arabasına çoktan çapmıştım bile, adam havaya fırlayıp kaldırıma düşmüş, arabanın üzerindeki domatesi biberi, patlıcanı savrulmuş yolu kapatmıştı, adam yerde yatıyor ve başından kanlar akıyordu. Geri dönüp baktığımda babaannem bahçe kapısında babama telefon açıyordu...

Devamı gelecek sayıda.

Selam ve dua ile...

16.12.2019 Serik/Antalya

NASIP

HİÇ DÜŞÜNDÜNÜZ MÜ?

Hüseyin VAROL

... iki tane köfün
hâlâ dopdolu
duruyordu. Bitecek
gibi de değildi.
Hanım "bu elmalar
çürümesin. Yarın
bir Pazar çantasına
doldur. İşyerine
götür. Arkadaşlarına
da nasip olsun."
dedi. Hanım iyi
düşünmüştü. Bir
çantaya oldurup
götürdüm.

Vakit güz günüydü,
havalar soğumaya
başladı. Yapraklar
birer ikişer şıkır şıkır dökülü-
yor. Ait olduğu yere doğru gi-
diyor yani. Toprakla buluşu-
yor. Aşık Veysel'in "benim
sadık yârim kara topraktır"
dediği gibi. Toprağa doğru
gidiyor, toprakla kucaklaşı-
yor. Bir hafta sonra ağaçlarda
hiç yaprak kalmamış, esen
kuvvetli rüzgâr hepsini dök-
müş. Ağaçlar sanki kupkuru
bir kütük kalmıştı. Bahar gel-
diği zaman o ağaçlar tekrar
yapraklarını açacak, ortalık
güllük gülistanlık olacak.
Belli bir zaman sonra meyve-
ye dönüşecek. Kırmızı beyaz

elmalar verecek. Kimisi tatlı,
kimisi ekşi, kimisi mayhoş...
Ayrı ayrı lezzet ve kokularla
insanın isteğine beğenisine
sunulacak.

Hele hele şu karadutlar.
Allah'ım o boyası, o tadı lez-
zeti nereden buldun? Bu hali
biz insanların biraz düşünüp
tefekkür etmesi lazım değil
mi?

Allah'ın bize verdiği sığın-
dı gibi dağın başında yetişen
bu elmalar ve meyvelerin
kimlere nasip olduğu, şu dal-
daki en iyi meyvelerin doğu-
lu bir Kürde, Karadenizli bir
Laz'a, Henk adında Hollan-
dalı bir Hristiyan'a ve daha
kimlere nasip olacak?

Sığındı'da Çetmi'nin dağında yetişen güzelim meyveleri Allah o adamlara, onların kısmetine ayırmışsa, onu ulaştırır.

Yahu amma da attı diye bilirsiniz. Allah o nasibi, kısmeti ona ayırmışsa onu mutlaka ulaştırır. Buna kimse de mani olama.

Belediye hoparlöründe bir anons yapılır. Cumartesi günü Antalya'ya yük arabası gönderilecek. Yük göndermek isteyen hazırlansın. Rahmetli babam sabah eşeğini alır iki de köfün yükleyerek Sığındı'nın yolunu tutar. Elma toplatmak için birde adam ayarlar. Götürdüğü adama sıkı sıkı tembih eder: **"Yeğenim sakın elmalar berelenmesin Antalya'ya göndereceğim. Şöyle iyisinden büyüklerinden olsun. Ben senin hakkını yemem gönüllerim."**

Elmalar itinayla toplanıp köfünlere yerleştirir. Ağızları çekilenir. Üzerlerine bir bohçaya elma konur. Yolda sokakta birilerine verilir diye eşeğe yüklenir. Elmalar bozulmasın diye eşek yavaş yavaş sürülür. Çünkü hızlı giderse elmalar berelenir

ve çabuk çürür. Köye getirilir ve sabah arabaya verilir. Üzerleri itinayla yazılır. Karışığa gitmesin diye. O gün herkese duyurulmuştur Antalya'da **KÖYDEN YÜK ARABASI GELEEK DİYE.** Öğleye doğru Konyalılar mahallesi anacık babacık günü. Köyden gelecek arabayı bekler herkes, bir an önce gelen eşyamı alıp gideyim diye.

Araba öğleye doğru geldi. Herkes eşyasını aldı. Ben de elma köfününü aldım tabi. Çokları şöyle diyordu. Belediyemizden Allah razı olsun. Evel neydi o çektiklerimiz.

Aradan birkaç gün geçmişti. Elmalar gelen misafirlere konu komşuya ikram edildi, Fatihalar okundu, dualar edildi. Ama iki tane köfün hâlâ dopdolu duruyordu. Bitecek gibi de değildi. Hanım **"Bu elmalar çürümesin. Yarın bir Pazar çantasına doldur. İşyerine götür. Arkadaşlarına da nasip olsun."** dedi. Hanım iyi düşün-

muştu. Bir çantaya oldurup götürdüm. Öğle yemekten sonra aşçı hanım, "arkadaşlar, dedi, **"Hüseyin amcamız Konya'dan elma getirmiş. Dağılmayın da yiyelim."**

Yedik. Herkes hayret etmişti ne kadar lezzetli ve güzel elmaydı bunlar.

"Hüseyin abi sağ ol. Ne kadar lezzetli ve güzel elmaydı bunlar ölmüşlerinin ruhuna varsın dediler."

"Sizler de sağ olun arkadaşlar." dedim. Kimlere nasip olmadı ki? Vanlı Hamido Mahmut, Şırnaklı Muhsin Muhammed, Karadenizli Yunus Mehmet, Antalyalı Arif Alptekin. Bulgar göçmeni Hasan ağa, çiçek yetiştirme ustası Hollandalı Henk ve niceleri.

Demek ki Sığındı'da Çetmi'nin dağında yetişen güzelim meyveleri Allah o adamlara, onların kısmetine ayırmışsa, onu ulaştırır. Öyle veya böyle. Sen istemesen de!..

Vatancell

Accessories World
iletişim

CEP TELEFONU • TEKNİK SERVİS • AKSESUAR

Taksitle
Cep
Telefonu!

vodafone

Şube
Selçuklu

PASAPORTUNUZLA HAZIRKART BURADA!
KEFİLSİZ KARTSIZ 24 AY TAKSİT!
TEK NUMARAYA ÇİFT TELEFON BURADA
vodafone VATANCELL İLETİŞİM

Merkez
Aziziye

• Teknik Servis • Ekran Değişimi

+90 542 488 99 79
+90 531 710 88 88

Merkez
Aziziye Mh. Aziziye Cd.
No. 24/B Karatay/KONYA
vatancell@hotmail.com

Şube
Dumlupınar Mh. Lale Cd. B Blok
No:1/Z01 Selçuklu/KONYA
vatancell2@hotmail.com

@vatancelliletisim

Quality

Sigorta Ara.Hizm. Ltd. Şti.

Her türlü sigorta işlerinizde
en uygun fiyatlarla
her zaman yanınızdayız!

Yakup YAZICI
Müdür

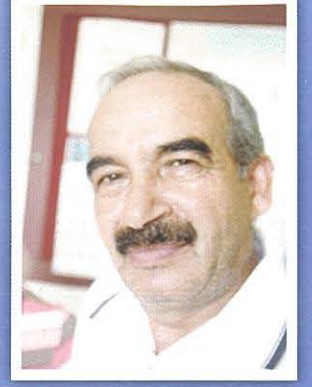
Gsm. 0542 325 09 09
yakup.yazici@qualitysigorta.com.tr

Hüseyin DAĞ
Operasyon Müdürü

Gsm. 0543 970 53 58
huseyin.dag@qualitysigorta.com.tr

Kızılırkak Mah. Kızılırmak Cad. Argın İşmerkezi No:80 /103 Muratpaa / ANTALYA
Telefon: 0242 325 09 09 | www.qualitysigorta.com.tr

ÖZEL ANTALYA ASLAN SÜRÜCÜ KURSU

Kaliteli ve
Simulatörlü
Eğitim Merkezi

A1-A2 Sürücü Belgeleri
B Sınıfı Sürücü Belgeleri
C Sınıfı Sürücü Belgeleri
H Sınıfı Sürücü Belgeleri

Çevreyolu Düdenbaşı Mah. Gazi Bulvarı 2300 Sk. No: 13 Köse Mehmet Apt. K:2 D: 3-4 ANTALYA

Tel: 0242 338 38 06

Gsm: 0535 213 13 69

GONYA

ETLİ EKMEK & KEBAP SALONU

E
T
L
İ
E
K
M

K
E
B
A
P

GONYA

ETLİ EKMEK & KEBAP

Evden gelen iç yapılır.

ALO PAKET 0542 586 07 42

izOTEX®
Waterproofing Membranes

Waterproofing Membranes
For
Wet Areas
Bathrooms

EN